

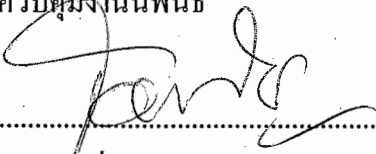
ความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

จिरเดช จิราจันต์

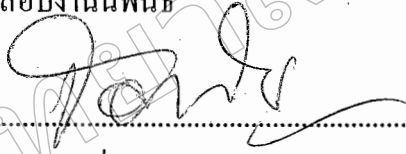
งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ
คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
กรกฎาคม 2555
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

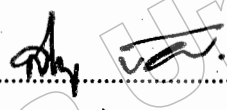
คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ จิรเดช จิราจินต์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ ของ
มหาวิทยาลัยบูรพาได้

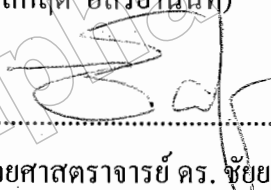
คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(ดร. โอฟาร ถิ่นบางเตียว)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

.....ประธาน
(ดร. โอฟาร ถิ่นบางเตียว)

.....กรรมการ
(ดร. สกฤติ อีสริยานนท์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชัยยนต์ ประดิษฐศิลป์)

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์)

วันที่.....๒.....เดือน.....ธ.ค.....พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ดร. โอปาร์ ถิ่นบางเตียว ประธานกรรมการ รวมถึง ดร. สกฤติ อีสริยานนท์ ที่ท่านกรุณาให้ความอนุเคราะห์ สละเวลาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาแนะแนวทาง พิจารณาแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีความถูกต้อง ตลอดจนข้อความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งช่วยปรับปรุงแก้ไขวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์ครบถ้วน

ขอขอบคุณ ดร. โอปาร์ ถิ่นบางเตียว อาจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และนิติศาสตร์ร่วมกับ ดร. สกฤติ อีสริยานนท์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบว่านิยามและแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้ที่ความชัดเจนถูกต้องหรือไม่ รวมทั้งการพิจารณาสำนวนภาษาที่ใช้ในข้อความว่า สอดคล้องกับลักษณะที่ต้องการจะวัดหรือไม่เพื่อให้เครื่องมือมีความตรงในเนื้อหา

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการกระทำการวิจัยเป็นอย่างมาก

ขอขอบคุณ คณาจารย์ทุกท่าน คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์การเมือง และการบริหารจัดการ ที่ให้ความรู้ทางวิชาการ ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัยครั้งนี้และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ทำงานในชีวิตประจำวัน ขอขอบคุณคณะทำงานทุกท่านที่สละเวลาในการดำเนินการต่างๆ ในงานวิจัยสำเร็จด้วยดี และสมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้องเพื่อน ผู้หวังดีที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ด้วยดีตลอดมา ประโยชน์และคุณค่าอันเกิดจากวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบคุณความดีเป็นเครื่องบูชาแก่ คุณพ่อคุณแม่คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณและบรรพชนปวงชนชาวไทยมา ณ ที่นี้

จิรเดช จิราจินต์

53921018 : สาขาวิชา: เศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ; ร.ม. (เศรษฐศาสตร์
การเมืองและการบริหารจัดการ)

คำสำคัญ: ความรู้ทัศนคติ / ประชาชน / การท่องเที่ยว / เทศบาลเมืองแสนสุข

จิระเดช จิราจินต์ : ความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี (KNOWLEDGE AND ATTITUDES OF THE PEOPLE TO HAVE TRAVEL OF SAANSUK MUNICIPALITY DISTRICT CHONBURI PROVINCE). อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์: โอพาร ถิ่นบางเตียว, ปร.ด., สกฤติ อิศรียานนท์, ปร.ด., 73 หน้า. ปี พ.ศ. 2555.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทัศนคติ ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพส่วนบุคคล ความรู้ และทัศนคติของประชาชนกับการมีส่วนร่วมในนโยบายการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และเพื่อศึกษาปัญหา ความต้องการ และข้อเสนอแนะของประชาชนต่อนโยบายการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 397 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ การแจกแจงค่าความถี่ (frequency distribution) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ในการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ T-test และ One-way ANOVA เพื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระ โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในระดับ .05 ทำการเปรียบเทียบรายคู่ภายหลังการทดสอบความแปรปรวน ด้วยวิธีการแบบ LSD

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เพศหญิง มากที่สุด จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 51.89 มีอายุระหว่าง 31 - 35 ปี มากที่สุด จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.46 ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มากที่สุด จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 75.06 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย มากที่สุดจำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 41.81 มีรายได้ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท มากที่สุด จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 43.07 ส่วนใหญ่มีอาศัยอยู่ในชุมชน 1 - 5 ปี มากที่สุด จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตของการศึกษา.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ (Attitude).....	6
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	7
เอกสารทางวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
กรอบแนวคิดการวิจัย	23
สมมติฐานในการวิจัย	24
นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ.....	25
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	26
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	26
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	27
กระบวนการบริหารงานวิจัย.....	28
การวิเคราะห์ข้อมูล	28
4 ผลการวิจัย	30
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของ ผู้ตอบแบบสอบถาม.....	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่นความถี่ ร้อยละ และบรรยายประกอบตาราง	34
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของ เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จ.ชลบุรี	37
ตอนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน	42
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	53
สรุปผล	53
อภิปรายผล	57
ข้อเสนอแนะ	58
ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	58
บรรณานุกรม	59
ภาคผนวก	65
ประวัติย่อของผู้วิจัย	73

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ.....	31
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....	31
3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา.....	32
4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ.....	32
5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้.....	33
6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน	33
7 จำนวนและร้อยละ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น จำแนกเป็นรายชื่อ	34
8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี	37
9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ	42
10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอายุ.....	43
11 การเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอายุ	44
12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา	45
13 การเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา.....	46
14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอาชีพ.....	47
15 การเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอาชีพ	47
16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทักษะคิดของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	49

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัย ในชุมชน.....	49
18 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน.....	50
19 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	51
20 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	56

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	24
-----------------------------	----

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ที่ผ่านมาการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของโลกมีมากขึ้น ประเทศไทยได้เริ่มพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมาตั้งแต่ปี 2503 และการท่องเที่ยวก็ขยายตัวมากขึ้นเรื่อยมาซึ่งกลายมาเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศไทยแต่กลับทำให้สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวค่อยๆเสื่อมโทรมลง การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) เป็นต้นมาเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีเป้าหมายนำเงินตราต่างประเทศโดยสร้างงาน สร้างอาชีพให้เศรษฐกิจเจริญก้าวหน้าและเติบโตอย่างรวดเร็ว นับจากปี พ.ศ. 2525 เรื่อยมาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยมีความเจริญทางเศรษฐกิจขึ้นเป็นลำดับสร้างรายได้เข้าประเทศเป็นอันดับหนึ่งมากกว่าสินค้าส่งออก ทั้งสินค้าสิ่งทอ และสินค้าเกษตรกรรมต่อมาในปี พ.ศ. 2530 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้ ประกาศเป็นปีท่องเที่ยวไทย (Visit Thailand Year) เป็นครั้งแรก (สมบัติ ชำรงชัยวงศ์, 2545)

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทยได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว สามารถสร้างรายได้เป็นอันดับหนึ่งติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายปี จากตัวเลขจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาจาก 5,136,443 คน ในปี 2535 เพิ่มขึ้นเป็น 10,061,950 คน ในปี 2544 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545) มีรายได้จำนวนมากเข้าสู่ประเทศ จากจำนวน 123,135 ล้านบาทในปี 2535 เพิ่มขึ้นเป็น 299,047 ล้านบาทในปี 2544 จากการคาดการณ์ของ WTO ประเทศไทยจะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ 18.54 ล้านคนในปี 2553 ซึ่งคิดเป็นอัตราเพิ่มเฉลี่ยปีละ 6.9% และแผนแม่บทอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติได้คาดการณ์ว่าหากมีการพัฒนาเชิงรุกอย่างเป็นระบบ ประเทศไทยจะมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศถึงร้อยละ 11.27 ในช่วงปี 2544-2548 และร้อยละ 6.99 ในช่วงปี 2549-2553 และการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยก็จะเพิ่มถึง 72 ล้านคนต่อครั้งในปี 2553 ซึ่งปัจจุบันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยและเพื่อสนับสนุนการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งสร้างภูมิคุ้มกันและวางรากฐานระบบเศรษฐกิจและสังคมระยะยาว การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับศักยภาพและบทบาททางเศรษฐกิจของพื้นที่โดยให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมในการวางรากฐานการพัฒนาเป็นสังคมและชุมชนที่เข้มแข็งมีระบบบริหารจัดการที่ดีอีกทั้งเป็นการส่งเสริมการค้าบริการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มการจ้าง

แรงงาน และกระจายรายได้สู่ชุมชน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ และพัฒนารัฐกิจบริการที่มีศักยภาพใหม่ ๆ มีความสอดคล้องกับศักยภาพของท้องถิ่น ซึ่งหมายรวมถึงวิถีชีวิต สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีพื้นบ้าน

การท่องเที่ยวเปรียบเสมือนดาบ 2 คม คือ มีทั้งคุณและโทษ ทั้งนี้เนื่องจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้เข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเปรียบเสมือนแหล่งผลิตสินค้า ซึ่งตามปกติสินค้านั้นจะถูกส่งไปยังผู้บริโภค โดยผู้บริโภคไม่มีโอกาสได้พบเห็นหรือรู้จักกับผู้ผลิตสินค้าได้เลย แต่สินค้าการท่องเที่ยวนี้มิได้ถูกส่งไปยังผู้บริโภค เพราะส่งไม่ได้ เช่น ชายหาด ภูเขา โบราณวัตถุ ฯลฯ แต่ตรงข้ามผู้บริโภคจะต้องเดินทางเข้ามายังแหล่งผลิตสินค้านั้น ๆ ด้วยตนเอง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้ผู้บริโภค คือ “นักท่องเที่ยว” กับผู้ผลิตสินค้าคือ “เจ้าถิ่น” ต้องเผชิญหน้ากัน (Face To Face) มีการพูดคุยสนทนาและรู้จักกัน เป็นผลให้ท้องถิ่นนั้น ๆ เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมืองการปกครอง ตลอดจนสภาพแวดล้อม ศิลปะและประเพณีต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวได้นำเงินมาใช้จ่าย นำขนบธรรมเนียมประเพณี การแต่งกาย และการแสดงออกทางพฤติกรรมต่าง ๆ เข้าไปในแหล่งที่ตนไปท่องเที่ยวที่นั่น ซึ่งย่อมมีผลกระทบต่ออย่างแน่นอน และผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่นั่น ๆ ผลกระทบอาจเป็นไปในรูปของการได้รับผลประโยชน์และการเสียผลประโยชน์

สำหรับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ได้กำหนดให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้ มีการเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ มั่นคงและเกิดความสมดุล เสริมสร้างโอกาสการพัฒนาศักยภาพของคนในการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา และได้รับผลจากการพัฒนาที่เป็นธรรม อันเป็นการพัฒนาที่มุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ สร้างงานสร้างรายได้ แล้วยังให้ความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมวัฒนธรรม ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2542) เดิมที การท่องเที่ยวในทะเลพื้นที่มักประสบปัญหาโดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างการพัฒนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมทางสังคม อย่างไรก็ตามในช่วงทศวรรษที่ผ่านมากระแสอนุรักษ์ได้เพิ่มสูงขึ้นจึงเกิดแนวทางการจัดการท่องเที่ยวแนวใหม่ (Alternative Tourism) โดยมีรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จึงมีมากขึ้น โดยมีชื่อเรียกหลากหลาย เช่น Sustainable Tourism, Green Tourism, Bio-tourism, Conservation Tourism, Community Tourism และ Eco-tourism โดยมีปรัชญาหลักคือการเพิ่มรายได้ด้านการท่องเที่ยวควบคู่ กับการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ ดังนั้นนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของ ททท. ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ในข้อที่ 1 กล่าวไว้ว่าส่งเสริมการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ศิลปวัฒนธรรม และทรัพยากรการท่องเที่ยวควบคู่กับสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงคุณภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เพื่อให้สามารถรองรับ

การขยายตัวของนักท่องเที่ยวในระยะยาว และคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์และมรดกของชาติสืบไป

เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างมากก่อให้เกิดการพัฒนาประเทศ และเป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของท้องถิ่นดังที่ วิชัย เทียนน้อย ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการท่องเที่ยวซึ่งสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่จะเอื้ออำนวยผลประโยชน์ให้แก่ประชากรในท้องถิ่น ทั้งในเรื่องการสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างรายได้ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่ใช้ในการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทางด้านต่าง ๆ ตลอดจนสร้างชื่อเสียงให้เกิดขึ้นแก่ท้องถิ่น หรือสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนั้น ๆ และประเทศชาติอื่นเป็นส่วนรวมอีกด้วย (วิชัย เทียนน้อย, 2540)

นอกจากนี้ วรรณ วลัยวานิช ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการท่องเที่ยว สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ เช่น เพิ่มรายได้ให้ประชากรสูงขึ้น ลดการชำระเงินระหว่างประเทศดีขึ้น เป็นต้น ทางด้านสังคม เช่น ทำให้เกิดการพัฒนาด้าน ไฟฟ้า ประปา เกิดศูนย์การค้า มีการอนุรักษ์ฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น และทางด้านการเมืองการปกครอง เช่น ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศดีขึ้น เป็นต้น (วรรณ วลัยวานิช, 2546)

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างยิ่ง สถานการณ์การท่องเที่ยวจะดีได้มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติ การประชาสัมพันธ์ สิ่งอำนวยความสะดวกการจัดการด้านบุคลากรในส่วนของพนักงานบริการหรือผู้ประกอบการ เป็นต้น

สถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศมีการเติบโตเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะมีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวบ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้สถานการณ์การท่องเที่ยวถึงกับซบเซา เพราะปัจจัยที่มีส่วนผลักดันให้การท่องเที่ยวเติบโตไปได้อย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นภายใต้การดำเนินงานร่วมกันทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน นโยบายของประเทศมุ่งส่งเสริมและให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในประเทศ โดยมีการจัดแคมเปญต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวสนใจในการท่องเที่ยวภายในเพิ่มมากขึ้น

เนื่องจากว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ผ่านมามีคือ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 - 2549) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวแถบทะเลชายฝั่งภาคตะวันออกและจังหวัดชลบุรีก็เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีอยู่ใน 8 จังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวหลัก นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทั่วไปที่เป็นชายหาดที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง เช่น หาดบางแสน หาดพัทยา เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีวิถีชีวิตแบบไทย เช่น ชาวประมงตามชายหาด ที่ทำประมงทั้งน้ำตื้นและน้ำลึก มีการทำหัตถกรรมที่มีชื่อเสียง เช่น ครกหินอ่างศิลา งานจักรสานที่อำเภอพนัสนิคม เป็นต้น

รวมทั้งสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะ ตัวอย่างสินค้าท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ของจังหวัดชลบุรี เช่น ข้าวหลามและหอมกะเทาะจากตลาดหนองมน หรือของที่ระลึกในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล ชายหาดบางแสน ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี อยู่ห่างจากตัวเมืองชลบุรีประมาณ 13 กิโลเมตร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและความสำคัญทางด้านต่าง ๆ มากมาย อาทิเช่น คุณค่าและความสำคัญทางนันทนาการ คุณค่าและความสำคัญทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น คุณค่าและความสำคัญทางนันทนาการ ชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี เป็นชายหาดที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมานาน เป็นสถานที่พักผ่อนอากาศ ชายทะเลที่อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ การคมนาคมจากกรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง ไปสู่ชายหาดนี้ มีความสะดวก บริเวณชายหาดมีความยาว ประมาณ 2.5 กิโลเมตรขนานไปกับชายฝั่งทะเลอ่าวไทย

ชายหาดบางแสน เป็นชายหาดที่มีชุมชนตั้งถิ่นฐานอยู่โดยรอบ มีความหนาแน่น มีถนนเลียบริมทะเลซึ่งได้รับการปรับปรุงใหม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการสนทนาการครบถ้วน ทั้งที่พักบังกะโล ที่อาบน้ำจืด ร้านค้า ร้านอาหาร และกิจกรรมการท่องเที่ยวมากมาย จึงเป็นสถานที่ตากอากาศที่ประชาชนจำนวนมาก โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางนิยมเดินทางมาพักผ่อนหย่อนใจ โดยเฉพาะในวันหยุดและวันหยุดราชการจะมีนักท่องเที่ยวชาวไทยมาพักผ่อนเป็นจำนวนมาก จากข้อมูลสถิติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 ถึง พ.ศ. 2548 พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวเฉลี่ย 1,169,525 คนต่อปี มีการใช้จ่ายเพื่อกิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงทำให้เศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังมีอาชีพอื่น ๆ ที่เสริมสร้างเศรษฐกิจของชุมชน ได้แก่ อาชีพประมง ทำสวนมะพร้าว ฟาร์มกุ้ง รับจ้าง และรวมถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการบริการด้านการท่องเที่ยว

จากการที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ทำให้เกิดกิจกรรมท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เกิดความแออัด ขาดความปลอดภัย สภาพสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติถูกทำลาย ทรุดโทรมเสียหาย การพัฒนาปรับปรุงและการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนการบำรุงรักษา สภาพแวดล้อมธรรมชาติให้ได้ระดับมาตรฐาน มีคุณค่าแก่การท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็นอย่างเร่งด่วน

เทศบาลเมืองแสนสุข เป็นผู้ที่มิบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวหาดบางแสน ได้มีนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อให้เกิดการหมุนเวียนเงินตราในท้องถิ่น เพิ่มรายได้ให้ประชาชนครองชีพอยู่ได้ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวท้องถิ่นให้ประสบความสำเร็จ อีกทั้งเป็นสิ่งใกล้ตัวที่ชุมชนสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาและบริหารจัดการได้อย่างเป็นรูปธรรมเห็นผลได้ในระยะเวลาอันสั้น ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ต้องทำการศึกษาให้ทราบว่าประชาชนในชุมชนมีความรู้ ทักษะคิดในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในเทศบาลเมืองแสนสุขนั้น

มากนักเพียงใด ทั้งนี้ เพื่อจะได้ค้นหาแนวทางในการส่งเสริม และพัฒนาให้เกิดการท่องเที่ยวในท้องถิ่นอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติ ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพส่วนบุคคล กับความรู้ และทัศนคติของประชาชนกับการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตด้านระยะเวลาของการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “ความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” จะเริ่มศึกษาในปีงบประมาณ 2554

ขอบเขตในด้านพื้นที่ของการศึกษา

การวิจัยเรื่องดังกล่าว จะศึกษาในพื้นที่เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ขอบเขตในด้านเนื้อหาของการศึกษา

การวิจัยเรื่องดังกล่าว จึงมุ่งศึกษาความรู้ และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. คาดว่าจะได้ทราบถึงความรู้ และทัศนคติ ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
2. ได้ทราบปัญหา ความต้องการ และข้อเสนอแนะของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
3. สามารถใช้เป็นแนวทางให้กับท้องถิ่นอื่น นำไปปรับใช้ต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “ความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” ผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวน แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์และแนวทางในการศึกษาค้นคว้า มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. กรอบแนวคิดการวิจัย
5. สมมติฐาน
6. นิยามศัพท์

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ (Attitude)

ทัศนคติเป็นผลผลิตขั้นสุดท้ายของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ที่มีอิทธิพลอย่างเด่นชัดในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางสังคมของบุคคล โดยที่สิ่งเร้านี้เป็นวัตถุทางจิตที่มีตั้งแต่ตัวบุคคลเอง กลุ่มคน และผลผลิตต่าง ๆ ทางวัฒนธรรม ทั้งวัฒนธรรมที่วัตถุ และวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุทัศนคติมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายหลายประการดังต่อไปนี้

ศักดิ์ สุนทรเสณี (2542, หน้า 2) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า

1. หมายถึง ความลับ ซ้ำซ้อนของความรู้สึก ความอยาก ความกลัว ความเชื่อมั่นความลำเอียง หรือมีอคติต่อบุคคลในการสร้างความพร้อม ที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตามประสบการณ์ของบุคคลนั้นที่ได้รับมา
2. หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีหรือต่อต้านสภาพแวดล้อมที่จะมาถึงทางใดทางหนึ่ง
3. ในพฤติกรรมของคนเรา หมายถึง การเตรียมตัวหรือความพร้อมในการที่จะตอบสนอง กล่าวคือ
 - 3.1 เป็นการบ่งถึงการตอบสนองที่จะเกิดขึ้นภายในบุคคลนั้น ซึ่งจะยังไม่เกิดขึ้นทันทีทันใดและสามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมภายนอก การแสดงถึงการตอบสนองอาจแสดงออกมาอย่างรู้สึกตัว หรือไม่รู้สึกตัว ทางด้านวาจาหรือจากสิ่งเร้าภายในร่างกายสิ่งทีแสดงออกมาแต่ ละอย่างเป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองทัศนคติและแนวโน้มเอียงอื่น ๆ ภายในตัวบุคคล

3.2 การตอบสนองทั้งหมด เป็นการแสดงออกโดยการกระตุ้นให้แสดงออกซึ่งทัศนคติ อาจจะกระทำภายในหรือภายนอกตัวบุคคลนั้น การกระตุ้นด้านการพูดหรือวิธีอื่น ๆ

3.3 การตอบสนองทั้งหมด เป็นผลของวิถีชีวิต แรงขับที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมจะทำให้เกิดการตอบสนองเป็นการสร้างภาพพจน์ต่าง ๆ ตามนิสัยของคน ๆ นั้น

สังคม คุณณณากรสกุล (2544, หน้า 27) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกทางด้านบวกหรือลบของบุคคล ที่มีต่อสภาพแวดล้อมหนึ่ง ๆ และส่งผลให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งใด

สุชา จันท์ธรม (2545, หน้า 7) กล่าวว่า ทัศนคติหมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึกหรือท่าทีนี้ จะเข้าไปในทำนองพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

สมศักดิ์ สามัคคีธรรม (2546, หน้า 137) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทัศนคติ หมายถึงผลรวมทั้งหมดของมนุษย์ที่เกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึก อคติ ความคิด และความกลัวต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยแสดงออกมาในรูปของการพูด กริยาท่าทางและการเขียน อันสะท้อนให้เห็นถึงความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของพวกเขา และความคิดเห็นดังกล่าวนี้ ก็คือทัศนคติของบุคคล

เธอร์สโตน (Thurstone, 1967 อ้างถึงใน สังคม คุณณณากรสกุล, 2544, หน้า 27) กล่าวว่า ทัศนคติ เป็นความรู้สึกมากน้อยในความรู้สึกด้านบวกและลบต่อสิ่ง ๆ หนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปได้หลายอย่าง เป็นต้นว่า สิ่งของ บุคคล บทความ องค์กร ความคิด ฯลฯ ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้ผู้รู้สึกสามารถบอกความแตกต่างว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

มิลตัน (Milton, 1970 อ้างถึงใน จำรูญ ก้องศิริวงศ์, 2548, หน้า 7) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นการผสมผสานหรือเป็นการจัดระเบียบของความเชื่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ผลจากความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะที่ชอบและไม่ชอบ

จากแนวคิดของนักวิชาการที่ผ่านมาข้างต้น ผู้วิจัยขอสรุปความหมายเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทัศนคติ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อันมีแนวโน้มที่จะให้บุคคลแสดงปฏิกิริยา กระทำต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในทางสนับสนุนหรือปฏิเสธ

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ความหมายของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมเพื่อการผ่อนคลายความตึงเครียดจากกิจการงานประจำของมนุษย์ โดยเป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ ในการไปสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราว และมีจุดมุ่งหมายของการเดินทางที่ไม่ใช่การประกอบอาชีพหรือหารายได้ แต่เป็นการเดินทางไปเพื่อ

วัตถุประสงค์ต่อไปนี้เป็นเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อวัฒนธรรมหรือศาสนา เพื่อการศึกษาเพื่อการกีฬาและบันเทิง เพื่อชมประวัติศาสตร์ เพื่องานอดิเรก เพื่อเยี่ยมชมภูมิทัศน์ และเพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ รวมทั้งเพื่อเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา (มูลนิธิสิ่งแวดล้อมไทย, 2549, หน้า ก-6)

การท่องเที่ยว เป็นเรื่องของการเดินทางที่เป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ มิใช่ถูกบังคับหรือเพื่อสินจ้าง แต่เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ เช่น เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน การศึกษา ศาสนา กีฬา เยี่ยมชมภูมิทัศน์ ติดต่อธุรกิจ การประชุมสัมมนา เป็นต้นมิฉะนั้นก็จะเป็นการเดินทางที่ไม่ใช่การท่องเที่ยว ถ้าหากการเดินทางอยู่ในเงื่อนไข 6 ประการดังต่อไปนี้ คือ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 12)

1. เป็นการเดินทางเพื่อประกอบอาชีพหรือประกอบธุรกิจใดธุรกิจหนึ่งในประเทศที่เดินทางไป
2. เป็นการเดินทางโดยตั้งใจจะไปตั้งถิ่นฐานถาวรในประเทศที่เดินทางไป
3. เป็นการเดินทางเข้าไปประเทศใดประเทศหนึ่ง เพื่อปฏิบัติงานด้านการทูตหรือองค์การระหว่างประเทศ หรือเอกชนอื่น ๆ โดยได้รับค่าจ้างตอบแทน
4. เป็นการเดินทางข้ามพรมแดนไปทำงานนอกประเทศทุกวันเป็นประจำ
5. เป็นการเดินทางผ่านโดยไม่แวะลง แม้ว่าการเดินทางจะอยู่ในอาณาเขตของประเทศหนึ่งประเทศใดเป็นเวลานานมากกว่า 24 ชั่วโมงก็ตาม
6. เป็นการเดินทางที่ถูกบังคับให้เดินทาง เช่น การนำกองทหารเคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง หรือการย้ายนักโทษจากที่คุมขังหนึ่งไปยังอีกที่คุมขังหนึ่ง เป็นต้น

คำนิยามการท่องเที่ยวขององค์การสหประชาชาติที่ได้จัดประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยว ณ กรุงโรม เมื่อปี พ.ศ. 2506 ไว้ว่า หมายถึง กิจกรรมที่มีเงื่อนไขเกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการคือ (ปรีชา แดงโรจน์, 2544, หน้า 29-30)

1. ต้องมีการเดินทาง
2. ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมชม
3. ต้องมีจุดมุ่งหมายของการเดินทาง

และได้อธิบายเพิ่มเติมของจุดมุ่งหมายของการเดินทางท่องเที่ยวไว้ว่า การเดินทางท่องเที่ยวต้องมีไว้เพื่อการประกอบอาชีพ และการไปอยู่ประจำและเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ เพื่อพักผ่อนในวันหยุดเพื่อวัฒนธรรมหรือศาสนา เพื่อการศึกษา เพื่อการกีฬาและบันเทิง เพื่อชมประวัติศาสตร์และความสนใจพิเศษ เพื่องานอดิเรก เพื่อเยี่ยมชมภูมิทัศน์ เพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ และเพื่อเข้าร่วมประชุมหรือสัมมนา

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2544, หน้า 15) ได้ให้ความหมายการท่องเที่ยวว่า“เป็นการเดินทางเพื่อผ่อนคลายความเครียด แสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ โดยมีเงื่อนไขว่าการเดินทางนั้นเป็นการเดินทางเพียงชั่วคราว ผู้เดินทางจะต้องไม่ถูกบังคับให้เดินทาง”

รัฐพร จันทร์สว่าง (2546, หน้า 15) กล่าวว่า “เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวที่มีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน ทั้งที่เป็นการเดินทางเพื่อการพักผ่อน ประกอบกิจกรรมตามความสนใจ หรือเพื่อประกอบธุรกิจซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานแต่ไม่ได้เป็นการเดินทางเพื่อไปทำงานหรือประกอบอาชีพเป็นหลัก”

สุทธิศรี ชูชาติ (2542, หน้า 3) กล่าวว่า “การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางออกจากบ้านพักเป็นการชั่วคราว ระยะเวลาสั้น เพื่อเยี่ยมเยือนญาติมิตร หรือวัตถุประสงค์อื่น ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว”

อนุชา เล็กสกุลคลิก (2541, หน้า 1) กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเป็นกระบวนการทางสังคม และกระบวนการทางเศรษฐกิจที่มีองค์ประกอบย่อยหลัก 3 ด้าน คือ ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว บริการการท่องเที่ยว และตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งแต่ละองค์ประกอบย่อยมีความสัมพันธ์กันจะเกิดขึ้น เมื่อนักท่องเที่ยวได้ไปใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการท่องเที่ยว เพื่อนันทนาการหรือทัศนศึกษา”

สุภรัตน์ รัตนमुखย์ (2541, หน้า 47) การท่องเที่ยว คือ “การเดินทางซึ่งเป็นกิจกรรมที่เป็นไปตามธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยที่การเดินทางนั้นเป็นการเดินทางจากถิ่นที่อยู่อาศัยไปยังที่อื่นชั่วคราว เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และเป็นการเดินทางด้วยจุดหมายใด ๆ ที่ไม่ใช่เพื่อประกอบอาชีพ หรือหารายได้”

การท่องเที่ยวในคู่มือพัฒนาภูมิทัศน์เมืองเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งเสนอต่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยว่าเป็นความต้องการอย่างหนึ่งของคนที่เกิดขึ้น เมื่อมีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยมีวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กันดังนี้ (ภาควิชาภูมิสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546)

1. ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ได้แก่ ด้านวัฒนธรรมและประเพณีที่แตกต่างกันไป ด้านการเมือง ด้านสมาคมและบุคคลด้านลักษณะพิเศษของธรรมชาติ ปรัชญาการดำรงชีวิต การได้รับรู้เรื่องราวที่ต่างไปจากที่ตนเคยรับรู้
2. การพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อการคลายเครียดจากภารกิจประจำวัน ได้แก่ การเล่นเกมกีฬาประเภทต่าง ๆ การเดินทางท่องเที่ยวตามแหล่งที่มีความสวยงามตามธรรมชาติ งานศิลปะกับงานดนตรีหรือความบันเทิงอย่างอื่น ซึ่งอาจรวมถึงการท่องเที่ยวตามสวนสนุก ในดัลลัส สวนสัตว์การจับจ่ายซื้อของ

3. ความสนใจทางด้านศาสนาและไสยศาสตร์ ได้แก่ การจาริกแสวงบุญ การนมัสการศาสนสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ การประชุมรวมกลุ่ม รวมทั้งกิจกรรมทางศาสนา

4. อาชีพและธุรกิจ ได้แก่ การเดินทางเพื่อการสำรวจค้นคว้า การประชุม สัมมนา การดูงาน การศึกษา เปรียบเสมือนการทำศนศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้

5. วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวอื่น ๆ ได้แก่ การเยี่ยมชมญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง วัตถุประสงค์นี้มักเกิดขึ้นในช่วงวันหยุด วันเทศกาลต่าง ๆ และเป็นการพบปะเพื่อรวมกลุ่ม หรือเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

ความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมเป็นอย่างมาก (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540, หน้า 24-25) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการท่องเที่ยว ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ

1.1 เป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปแบบเงินตราต่างประเทศ

1.2 ช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ

1.3 ช่วยสร้างอาชีพและการจ้างงาน

1.4 ก่อให้เกิดการกระจายรายได้

1.5 ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น

1.6 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการกระตุ้นการผลิต

2. ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อสังคมของประเทศ

2.1 ช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของคนในท้องถิ่น

2.2 ช่วยสร้างความเจริญทางสังคมให้แก่ท้องถิ่น

2.3 ช่วยอนุรักษ์ฟื้นฟูวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

2.4 ก่อให้เกิดประโยชน์ด้านการศึกษา

2.5 ช่วยลดปัญหาการอพยพย้ายถิ่นของชุมชนท้องถิ่น

2.6 ช่วยกระตุ้นให้มีการคิดค้น นำทรัพยากรท้องถิ่นมาประดิษฐ์เป็นสินค้าที่ระลึก

2.7 ช่วยสร้างสันติภาพและความสามัคคี

บทบาทของการท่องเที่ยวไว้ว่า การผลิตสินค้าบริการต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวซื้อก็จะต้องมีการลงทุน ผลประโยชน์ก็จำกัดอยู่ในประเทศและจะช่วยให้เกิดงานและอาชีพอีกหลายแขนง เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ทางสังคม การท่องเที่ยวยังเป็นการพักผ่อนคลายความ

ติงเครียด พร้อม ๆ กับการได้รับความเข้าใจในวัฒนธรรมที่ผิดแผกแตกต่างออกไปอีกด้วยซึ่งสามารถสรุปบทบาทความสำคัญของการท่องเที่ยวได้ 2 ประการ ดังนี้ (หน่วยนักศึกษานิเทศก์, 2533, หน้า 20)

1. บทบาทการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้ในรูปแบบของเงินตราต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยสร้างเสถียรภาพให้สมดุลกับการชำระหนี้ของประเทศนอกจากนี้ตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ เมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นหนึ่งครั้ง ในระบบเศรษฐกิจจะก่อให้เกิดการใช้จ่ายต่อ ๆ กันไปอีกหลายรอบ เพราะเมื่อมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นหนึ่งครั้ง จะก่อให้เกิดรายได้แก่บางคน บางกลุ่ม หรือกิจกรรมบางประเภท บุคคลหรือกิจกรรมที่ได้รับรายได้นี้จะนำรายได้ส่วนหนึ่งใช้จ่ายต่อไป และก่อให้เกิดรายได้แก่บุคคลอื่นหรือกิจกรรมอื่น ๆ และมีการใช้จ่ายต่อกันไปเรื่อย ๆ เมื่อรวมการใช้จ่ายในรอบต่าง ๆ เข้าด้วยกันจะพบว่าผลกำไรที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายที่มีมูลค่าสูงกว่าการใช้จ่ายในครั้งแรกหลายเท่า ซึ่งจะก่อให้เกิดการจ้างแรงงานในธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรงแล้วยังมีผลให้เกิดการจ้างงานในทางอ้อมอีกด้วย นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีบทบาทช่วยกระตุ้นให้เกิดการนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวาง เช่น เปลือกหอยหินสวย ๆ ตามชายหาด ไม้ไผ่ ฯลฯ ที่ผู้อยู่ในท้องถิ่นได้เก็บมาประดิษฐ์เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านขายเป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว

2. บทบาทของการท่องเที่ยวต่อสังคม ดังที่ได้กล่าวมาในข้างต้นแล้วว่า รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะกระจายไปสู่หลายอาชีพและหลายท้องถิ่น โดยเฉพาะในแหล่งท่องเที่ยวซึ่งทำให้เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ มีการลงทุนหรือขยายกิจการอันเป็นผลให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ใช้ผลิตภัณฑ์พื้นเมืองมากขึ้น เกิดความต้องการด้านสินค้าที่ระลึก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหัตถกรรมในครอบครัว เป็นการเพิ่มรายได้ภายในท้องถิ่นของตน จะช่วยลดอัตราการเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยได้เป็นอย่างดี ในขณะที่เดียวกันศิลปกรรมท้องถิ่นก็จะได้รับการฟื้นฟูไปพร้อมกับการส่งเสริมด้านช่างฝีมืออันเป็นสัญลักษณ์ของท้องถิ่นนั้น ๆ เพื่อผลิตของที่ระลึกขายให้กับนักท่องเที่ยว เมื่อการท่องเที่ยวเป็นสื่อในการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เจ้าของท้องถิ่นก็จะตระหนักถึงคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมของตนในแง่ของการเป็นทรัพยากรท้องถิ่นที่ควรอนุรักษ์ไว้เป็นมรดกแก่นุชนรุ่นหลัง

การที่คนไทยเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ได้พบเห็นความงดงามของธรรมชาติได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมประเพณีที่สืบทอดมาแต่บรรพบุรุษ ได้ชื่นชมกับหัตถกรรมที่ทรงคุณค่าและงานฝีมือที่ละเอียดอ่อน ย่อมก่อให้เกิดความภูมิใจ ความรักและความหวงแหนในทรัพยากรและสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติได้ดียิ่งกว่าคำขวัญหรือสิ่งปลุกใจใด ๆ

การท่องเที่ยวมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ

1. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ได้แก่ การมีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม เช่น ระบบคมนาคม สนามบิน ตลอดจนบริการด้านอุตสาหกรรมขนส่ง เช่น การขนส่งทางอากาศ ทางบก และทางน้ำ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทาง (Destination) หรือแหล่งท่องเที่ยว (Attraction)

2. การมีที่พักแรมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation) ที่ต้องการค้างคืน ได้แก่ ที่พักประเภทต่าง ๆ เช่น โรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ ที่พักแรม ประเภทต่าง ๆ จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกในระดับต่าง ๆ กันซึ่งจะทำให้มีราคาและบริการในระดับต่างกัน ได้แก่ ภัตตาคาร สระว่ายน้ำ ฟิตเนสเซ็นเตอร์ ซาวน่า ศูนย์กลางธุรกิจ และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ

3. แหล่งท่องเที่ยว (Attractions) นับเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญสูงสุดของการเดินทาง เพราะเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวอาจเป็นแหล่งธรรมชาติที่มีความโดดเด่น เช่น แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ เช่น ปราสาทพนมรุ้ง แสดงถึงความรุ่งเรืองของอาณาจักรขอม การท่องเที่ยวชนบทเพื่อสัมผัสวิถีชีวิตของชาวบ้าน เรียนรู้ถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนโบราณสถานยุคเก่าแก่ก่อนประวัติศาสตร์ เช่น วัฒนธรรมบ้านเชียง เป็นต้น

4. กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) และกิจกรรมนันทนาการ (Tourist Activities & Recreational Activities) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในยุคปัจจุบัน เพราะการท่องเที่ยวมิได้หมายถึงแค่การเดินทางไปชม โบราณสถาน อนุสาวรีย์ ความงดงามของธรรมชาติเท่านั้น แต่เป็นการที่นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การเดินป่าศึกษาระบบนิเวศเขตเส้นศูนย์สูตรในป่าดิบชื้น การล่องแก่งในแม่น้ำ การปีนหน้าผา การดำน้ำในรูปแบบ Scuba Diving หรือ Snorkeling การพายเรือแคนูในบริเวณป่าชายเลน การตกปลาหมึกในทะเลลึก ตลอดจนการร่วมกิจกรรมกับชุมชน เจ้า เช่น การดำนา การเกี่ยวข้าว การร่วมพิธีบายศรีสู่ขวัญ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดจะเป็นประสบการณ์ (Experience) ที่อยู่ในความทรงจำของนักท่องเที่ยวและกิจกรรมดังกล่าวมักก่อให้เกิดการกระจายรายได้

5. บริการเบ็ดเตล็ดทั้งหมดที่มีให้นักท่องเที่ยว (Ancillary) อาทิเช่น บริการด้านร้านอาหาร โรงพยาบาล ไปรษณีย์ สถานีบริการน้ำมัน ร้านค้า ร้านขายของที่ระลึก ห้องสุขา ฯลฯ องค์ประกอบทั้ง 5 ประการ ควรปรากฏอยู่บนระบบฐานข้อมูลการจัดการการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวทุกแห่งที่เป็นจุดหมายปลายทาง (Destination Management System : DMS) แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

มนัส สุวรรณ (2538, หน้า 128) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ มีสิ่งสำคัญที่ต้องนำมาประเมินประกอบการตัดสินใจในการพัฒนาได้แก่ ความปรารถนาของผู้ท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้บริการของผู้ท่องเที่ยว ความสะดวกในการเดินทาง การเข้าถึงและความสามารถที่จะรับได้ของพื้นที่ ประกอบด้วยความสามารถที่จะรับได้เชิงกายภาพความสามารถที่จะรับได้เชิงสังคม และความสามารถที่จะรับได้เชิงนิเวศวิทยา

นิคม จารุมณี (2536, หน้า 68) กล่าวถึง การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวว่า “การที่จะสร้างหรือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นพื้นที่ที่ไม่น่าสนใจให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้นั้น จะต้องคำนึงถึงจุดสำคัญในด้านสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติทั้งในแง่กายภาพหรือภูมิภาค ตำแหน่งที่ตั้ง หรือชื่อเสียงของสถานที่ที่กระจายไปสู่โลกภายนอก”

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อให้ประสบผลสำเร็จต้องประกอบด้วย ความสามารถในการใช้บริการของผู้ท่องเที่ยว ความสะดวกในการเดินทางและการเข้าถึง และความสามารถที่จะรับได้ของพื้นที่ชื่อเสียงของสถานที่ที่กระจายไปสู่โลกภายนอก การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวตามหลักทางวิชาการ

การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวตามหลักทางวิชาการนั้น ไม่ใช่เพียงการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรมให้ดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีสภาพดีอยู่แล้วให้ดีขึ้นกว่าเดิมด้วย จึงต้องมีขั้นตอนการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวดังนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 28)

1. ขั้นการจัดแบ่งเขตพื้นที่ในทรัพยากรท่องเที่ยว
 2. ขั้นการกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในแต่ละเขตของทรัพยากรท่องเที่ยว
 3. ขั้นการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมเสริมในทรัพยากรท่องเที่ยว
 4. ขั้นการประเมินขีดความสามารถรองรับนักท่องเที่ยวแต่ละเขตพื้นที่ของทรัพยากรท่องเที่ยว
 5. ขั้นการให้การศึกษาถึงผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยว ต่อสิ่งแวดล้อมแก่เจ้าหน้าที่รัฐ เจ้าหน้าที่ทรัพยากรท่องเที่ยวและผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในทรัพยากรท่องเที่ยว
 6. ขั้นการจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต้องการรู้
 7. ขั้นการจัดหางบประมาณในการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวให้เพียงพอ
- การวางแผนเป็นลักษณะของการทำงานร่วมกันจากหลากหลายสาขาซึ่งเรียกว่า “สหสาขาวิชา” ทั้งนี้การวางแผนเป็นเรื่องที่มนุษย์ต้องการรู้ "อนาคต" จะเกิดขึ้นเพื่อสร้าง สภาวะแวดล้อมให้มีความเหมาะสม สามารถรับมือกับผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งอาจจะเป็นส่วนที่เป็น

คุณประโยชน์หรืออาจเป็นการลดการเสียประโยชน์ก็ได้โดยการวางแผนนั้น มักปรากฏอยู่เสมอ แม้กระทั่งในชีวิตปกติประจำวันของมนุษย์ที่อาจมีการวางแผนสำหรับชั่วโมงข้างหน้า ในวันนี้ พรุ่งนี้ เดือนหน้า ปีหน้า เป็นต้น สำหรับการวางแผนที่เกี่ยวข้องกับผู้คนจำนวนมาก และเกี่ยวข้อง กับผลได้ผลเสียขององค์กรขนาดใหญ่การวางแผนก็จะมีกระบวนการและระยะเวลายาวนานขึ้น เพื่อที่จะมองอนาคตให้ยาวขึ้น ชัดเจนขึ้น เช่น การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของชาติระยะ ต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ครั้งละ 5 ปี เป็นต้น เนื่องจากการวางแผนนั้นปรากฏอยู่ในทุกศาสตร์ทุกสาขา

จุดประสงค์ต่าง ๆ ของการวางแผนจึงสามารถจำแนกได้คือ ประการแรก การวางแผน เพื่อแก้ปัญหาที่มีอยู่ ประการที่สอง การวางแผนเพื่อกำหนดอนาคต และประการที่สาม การวางแผน ที่เป็นการเรียนรู้และปรับตัวของสังคมให้เท่าทันกับสภาพสังคม มีความซับซ้อนมากขึ้นและมีการ เปลี่ยนแปลง เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว (มานพ พงศทัต, 2545, หน้า 21) จึงกล่าวได้ว่าการวางแผน นั้นเป็นการเตรียมการเดินทางสู่อนาคตบนเส้นทางที่เห็นพ้องต้องกันว่าดีที่สุด มีความเหมาะสม ที่สุดกับทรัพยากร เทคโนโลยีสังคม วัฒนธรรม งบประมาณที่มีอยู่ โดยวิธีการที่อาจเรียกได้ว่าเป็น การศึกษา "อดีต" เรียนรู้ "ปัจจุบัน" เพื่อสร้าง "อนาคต"

การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีอุตสาหกรรมท่องเที่ยวใน ประเทศไทย ถูกจัดว่าเป็นสาขาทางเศรษฐกิจหลักสำคัญที่สร้างรายได้เข้าประเทศได้เป็นจำนวน มากก่อให้เกิดการหมุนเวียนและกระจายรายได้สู่ภูมิภาค รวมทั้งส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตามการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมุ่งหวังที่จะให้เกิด ผลประโยชน์สูงสุดทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการวางแผนการพัฒนา อย่างรอบคอบชัดเจน เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีส่วนสัมพันธ์กับทรัพยากรต่าง ๆ ทั้ง ด้านธรรมชาติวัฒนธรรม ประเพณีจนถึงวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมผลกระทบที่เกิดขึ้นจากกิจกรรม การท่องเที่ยวที่ย่อมส่งผลต่อสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ดังนั้นการวางแผนพัฒนาการ ท่องเที่ยว จึงเป็นกระบวนการสำคัญและจำเป็นในการกำหนดกรอบรอบทิศทางขึ้นตอน และ เป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อป้องกันมิให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไป ตามยถากรรม และส่งผลเสียต่อสังคมในที่สุด

กระบวนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

กระบวนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมีกระบวนการไม่แตกต่างจาก ทฤษฎีการวางแผนทั่วไปนั้น ในที่นี้จะแบ่งกระบวนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. การรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องและการสำรวจภาคสนาม สามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเด็นใหญ่ ๆ คือ

1.1 สภาพกายภาพและข้อมูลทั่วไปของพื้นที่ ได้แก่ ที่ตั้ง และเขตการปกครอง สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ ลักษณะการใช้ที่ดิน ข้อมูลด้านประชากรการจ้างงาน

1.2 ทรัพยากรท่องเที่ยวประกอบด้วย ด้านธรรมชาติ ด้านประวัติศาสตร์และด้านวัฒนธรรม

1.3 ตลาดการท่องเที่ยวประกอบด้วย ผู้มาเยือน ที่มาของผู้มาเยือน พาหนะที่ใช้เดินทาง แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวชอบ โครงสร้างผู้เยี่ยมชม การกระจายตัวของผู้เยี่ยมชมในแต่ละช่วงเวลา แต่ละสถานที่

1.4 ความพร้อมทางการท่องเที่ยวประกอบด้วย ระบบโครงข่ายการคมนาคมในพื้นที่ และพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง ระบบขนส่ง ระบบสาธารณะ โครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ระบบกำจัดขยะ และความพร้อมของเมืองด้านต่าง ๆ เช่น ร้านค้า ร้านอาหาร โรงพยาบาล เป็นต้น

ซึ่งข้อมูลทั้ง 4 ประเด็นที่กล่าวมาข้างต้นอาจมีวิธีการรวบรวมที่แตกต่างกันออกไปได้นอกจากนี้ยังมีวิธีรวบรวมข้อมูลโดยการสำรวจ การสังเกตการณ์และการออกแบบสอบถาม เช่น การสำรวจแหล่งท่องเที่ยว การใช้แบบสอบถามด้านตลาดการท่องเที่ยว การสัมภาษณ์หรือ การสังเกตการณ์พฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นต้น

2. การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นขั้นตอนการนำเอาข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมได้จากขั้นตอนแรกมาจัดทำเป็นคำบรรยาย แผนภูมิแผนที่ตาราง เป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบถึง สภาพพื้นที่ในแง่มุมต่าง ๆ และเนื่องจากการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับการวางแผนด้านกายภาพ ดังนั้นการวิเคราะห์โดยใช้แผนที่ จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่สำคัญ เนื่องจากข้อมูลดิบที่ถ่ายทอดลงแผนที่นั้น นอกจากจะบ่งบอกถึงความสัมพันธ์กันในแง่ของขนาดและจำนวนแล้ว ยังบอกถึงความสัมพันธ์ในแง่ของทิศทาง ที่ตั้ง การกระจายตัวอีกด้วย ซึ่งเทคนิคการวิเคราะห์อื่น ๆ ไม่สามารถทำได้ สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลนี้จะนำไปสู่คำตอบหรือภาพรวมของพื้นที่ในแต่ละหมวดว่าเป็นอย่างไรได้แก่ หมวดสภาพกายภาพและข้อมูลทั่วไปของพื้นที่หมวดทรัพยากรท่องเที่ยว ซึ่งพิจารณาในแง่คุณค่าและความพร้อมในการรองรับกิจกรรม การท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ หมวดตลาดการท่องเที่ยว และหมวดความพร้อมทางการท่องเที่ยว เป็นต้น

3. การกำหนดประเด็นปัญหา เป็นขั้นตอนต่อเนื่องจากการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งจะทำให้ผู้วางแผนมองเห็นภาพรวมในด้านต่าง ๆ อันจะนำไปสู่การกำหนดประเด็นปัญหาด้านการท่องเที่ยวที่มีอยู่ หรืออาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต เช่น ปัญหาความไม่พร้อมของพื้นที่ในการรองรับกิจกรรมการท่องเที่ยว ปัญหาด้านการคมนาคมขนส่ง ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการขาดระบบกำจัดขยะหรือน้ำเสีย โดยในการกำหนดประเด็นปัญหาอาจมีเกณฑ์การพิจารณา

อย่างกว้าง ๆ 5 ประการ คือ ขนาดของปัญหา ความร้ายแรงของปัญหา ความเร่งด่วนของปัญหา ขนาดของกลุ่มพื้นที่หรือกลุ่มคนที่มีปัญหา รวมถึงการยอมรับประเด็นนั้น ๆ ว่าเป็นปัญหา ทั้งนี้ในการวางแผนในเรื่องใด ๆ ก็ตามย่อมมีปัญหามากมายสิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ การมองหาความเชื่อมโยงของปัญหาแต่ละประเด็นว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร ปัญหาที่ 1 ก่อให้เกิดปัญหาที่ 2 หรือส่งผลถึงปัญหาที่ 3 อย่างไร เป็นต้น ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะช่วยให้ผู้วางแผน สามารถจัดลำดับความสำคัญของปัญหาต่าง ๆ ได้เมื่อทราบถึงประเด็นปัญหาแล้ว สิ่งที่ควรวิเคราะห์ต่อไปคือการพิจารณาความได้เปรียบเสียเปรียบทางการท่องเที่ยวในพื้นที่เป็น การนำเอา จุดเด่น จุดด้อยของตนไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น โดยพิจารณาในภาพรวมว่าจะมีความสามารถในการแข่งขันกับแหล่งท่องเที่ยวในที่อื่น ๆ อย่างไร ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนแนวทางกลยุทธ์ในการส่งเสริมด้านการตลาดต่อไป

4. การกำหนดนโยบาย วัตถุประสงค์ เป้าหมาย ในที่นี้ นโยบาย คือแนวทางในการพัฒนาอย่างกว้าง ๆ เป็นกรอบการดำเนินการที่จะไม่ระบุในรายละเอียด การกำหนดนโยบายคือการตอบคำถามว่า "จะทำอะไรในการพัฒนา การท่องเที่ยว" เช่น กำหนดนโยบายว่า "มุ่งเน้นการรักษาสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและรักษาเอกลักษณ์ชุมชน" ส่วนวัตถุประสงค์ คือความมุ่งหมายที่ต้องการหรือผลที่ต้องการให้เกิดขึ้น อันเนื่องมาจากนโยบายที่กำหนดไว้ การกำหนดวัตถุประสงค์คือการตอบคำถามว่าตั้งนโยบายนั้นไว้ "เพื่ออะไร" เช่น กำหนดนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวว่า "มุ่งเน้นการรักษาสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว และรักษาเอกลักษณ์ชุมชน" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ "ดึงดูดใจให้เกิดการเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่" และเป้าหมายเป็นการถอดวัตถุประสงค์ซึ่งมีลักษณะค่อนข้างเป็นนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปธรรมที่วัดได้ ซึ่งสามารถกำหนดได้ในหลายลักษณะ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมาย ในเชิงปริมาณเป็นการตอบคำถามว่า "เท่าไร" การกำหนดเป้าหมายที่เป็นพื้นที่หรือบริเวณ เป็นการตอบคำถามว่า "ทำที่ไหน" การกำหนดเป้าหมายที่เป็นกลุ่มคนเป็นการตอบคำถามว่า "ทำให้ใคร" การกำหนดเป้าหมายเป็นเวลา เป็นการตอบคำถามว่า "ทำเมื่อไหร่"

5. การกำหนดแผนงาน หรือ โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการวางแผนเป็นขั้นตอนที่จะต้องกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการดำเนินการพัฒนาตามกรอบนโยบาย วัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ได้วางไว้โดยใช้ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รวบรวมไว้ให้เป็นประโยชน์ซึ่งจะเป็นการพิจารณาในรายละเอียดของโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ กล่าวโดยสรุปประการแรกคือ ควรมีการกำหนดโครงการระยะสั้น ระยะยาว โครงการระยะสั้นเป็นโครงการในแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง การลงทุนต่ำ และได้ผลเร็ว หรือเป็นโครงการที่มีความจำเป็นเร่งด่วน สำหรับโครงการระยะยาวจะเป็นโครงการที่มีการลงทุนสูงให้ผลระยะยาว ประการที่

สองควรมีการกำหนดแผนงานหรือโครงการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรพิจารณาให้ครอบคลุมทั้งด้านตัวแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการทางการท่องเที่ยว ซึ่งมีประเด็นสำคัญคือการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ระบบการสื่อความหมายในแหล่งและการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนาการตลาด ประการที่สามควรมีการกำหนดแผนงานหรือโครงการเพื่อพัฒนาสาธารณูปโภค สาธารณูปการต่าง ๆ ควรพิจารณาถึงความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมดั้งเดิมของพื้นที่ที่ได้มาตรฐานและมีความเพียงพอต่อความต้องการในปัจจุบันและอนาคต และประการสุดท้าย ควรมีการกำหนดแผนงานหรือโครงการต่าง ๆ ต้องเป็นการเพิ่มพูนคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวในด้านอนุรักษ์และปรับปรุงให้ดีขึ้น รวมทั้งได้รับการยอมรับเห็นชอบจากประชาชนทุก ๆ ระดับ

เอกสารทางวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมหมาย กิตยากุล (2542, หน้า 57) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์พื้นที่ลุ่มน้ำแม่สรวาย จังหวัดเชียงราย โดยสุ่มตัวอย่างจากประชากรจำนวน 360 คน ผลการศึกษาพบว่า เพศชายมีส่วนร่วมมากกว่าเพศหญิง อาชีพทำนามีส่วนร่วมมากกว่าอาชีพทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ ค้าขายและอื่น ๆ รายได้สูงมีส่วนร่วมมากกว่ารายได้ต่ำระยะเวลาการอยู่อาศัยในชุมชนนานกว่า มีส่วนร่วมมากกว่าระยะเวลาการอยู่อาศัยในชุมชน ไม่นานการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์พื้นที่ลุ่มน้ำมาปรกครั้งกว่า มีส่วนร่วมมากกว่า การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับอนุรักษ์พื้นที่ลุ่มน้ำน้อยครั้งกว่า การเป็นสมาชิก กลุ่มทางสังคมมากกว่า มีส่วนร่วมมากกว่า การไม่เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม การมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติมากกว่า มีส่วนร่วมมากกว่ามีความรู้ ความเข้าใจน้อย ส่วนระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีส่วนร่วมที่ไม่แตกต่างกัน

ยรรยง ศรีเจริญ (2543, หน้า 72) ศึกษาความคิดเห็นของชาวเขาต่อการจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติในเขตลุ่มน้ำแม่พลม ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าครัวเรือนชาวเขาส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุโดยเฉลี่ย 41.2 ปี ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมและศึกษาดูงานจำนวนสมาชิกในครัวเรือนชาวเขาเฉลี่ย 5.2 คน และมีพื้นที่ทำการเกษตร โดยเฉลี่ย 10.5 ไร่ มีรายได้ต่อครัวเรือนเฉลี่ย 11,335.13 บาท สำหรับประสบการณ์ในการเข้า รับการฝึกอบรมและศึกษาดูงานพบว่า ชาวเขาส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมและเข้าร่วมการศึกษาดูงาน ส่วนความคิดเห็นของชาวเขาต่อการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาที่สูง พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงาน ด้านการจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เห็นด้วยต่อ กิจกรรมคือ กิจกรรมการสร้างจิตสำนึกและประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้ราษฎรเห็นคุณค่าของทรัพยากร ป่าไม้ ดิน น้ำ

กิจกรรม การฟื้นฟูและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ ที่ถูกทำลาย กิจกรรมการ ป้องกันและรักษา ทรัพยากรธรรมชาติ กิจกรรมสำรวจและ วางแผนควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินในพื้นที่ลุ่มน้ำ และ ความคิดต่อการดำเนินงานในภาพรวมอยู่ในระดับดีเช่นต้น จากการทดสอบสมมติฐานเพื่อหา ความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า อายุ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนระดับ การศึกษา ประสบการณ์ในการเข้ารับการฝึกอบรม และประสบการณ์ในการศึกษาดูงานของชาวเขา มีความสัมพันธ์ กับความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของโครงการพัฒนาที่สูง ในการบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

สบสุข ลีละบุตร (2543, หน้า 44) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นต่อการ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กรณีศึกษาเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่าประชาชนท้องถิ่นส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพศ อาชีพ สถานภาพทางสังคม ส่วนความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม มีผลต่อการมีส่วนร่วม โดยพบว่า เพศชาย กลุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไป กลุ่มที่มีความรู้ เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับสูง และกลุ่มที่มี สถานภาพทางสังคม จะมีส่วนร่วม มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ฤทธิรงค์ แก่นจันทร์ (2543, หน้า 82) ศึกษาความคิดเห็นของปลัดองค์การบริหารส่วน ตำบลในท้องที่จังหวัดสมุทรสาครที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน ผลการศึกษาพบว่า ปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลเห็นด้วยกับการปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายในการอนุรักษ์ ทรัพยากรป่าชายเลนทั้ง 2 ด้านคือ ด้านการเป็นผู้ปฏิบัติงาน และการเป็นผู้ส่งเสริมเผยแพร่ พบว่า ด้านการเป็นผู้ปฏิบัติงาน คือ อายุมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนด้านการเป็นผู้ปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วน การศึกษา ระดับตำแหน่ง อายุราชการและการฝึกอบรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็น ของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน ด้านการเป็นผู้ส่งเสริม เผยแพร่ พบว่า อายุ การศึกษา ระดับตำแหน่ง อายุราชการและการฝึกอบรม ไม่มีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็น ของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน

เทพชัย อริยะพันธุ์ (2543, หน้า 69) ศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการป้องกันน้ำเสีย: ศึกษากรณีเขตตำบลลี้ซัน เขตตำบลท่าเสาป และเขตตำบลสะเตง จังหวัดยะลา โดยใช้ แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 150 คน ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ซึ่งเป็นการพิจารณาจากผู้นำ ชุมชน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติต่อการป้องกันน้ำเสียโดยภาพรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง ส่วนทัศนคติด้าน พบว่า ด้านการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับ ประชาชน เรื่องการป้องกันน้ำเสียอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการให้ประชาชนต่อท่อน้ำทิ้งลงสู่

ทอรวมและด้านความเต็มใจในการจ่ายค่าบริการบำบัดน้ำเสียอยู่ในระดับต่ำ ส่วนผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การเห็นคุณค่าของกลุ่มน้ำปัดตानी การตระหนักถึงประโยชน์ในการรักษาสีถึงแวดล้อม อายุ และการศึกษาที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อทัศนคติต่อการป้องกันน้ำเสียแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ชนิดา จันทราทิพย์ (2544, หน้า 58) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของสมาชิกในองค์การบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์ ป่าชายเลน กรณีศึกษาจังหวัดระนอง ผลการศึกษาพบว่าระดับการมีส่วนร่วมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการ อนุรักษ์ป่าชายเลนจังหวัดระนอง อยู่ในระดับต่ำ และปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์ป่าชายเลน สรุปได้ดังต่อไปนี้ อาชีพ การรับรู้ข่าวสาร การเข้ารับการอบรม อายุ ระดับการศึกษา การใช้ประโยชน์จากพื้นที่ป่าชายเลน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในการอนุรักษ์ป่าชายเลน นอกจากนี้ พบว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าชายเลน

จรรยาพันธ์ุ เชี่ยววิทย์ (2544, หน้า 77) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติกับสิ่งแวดล้อม กรณีศึกษาพื้นที่เขาป่าเขาหลวง และชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนที่มี เพศ สถานภาพด้านครอบครัว อายุ รายได้ จำนวนสมาชิกในครัวเรือน การได้รับข้อมูลข่าวสาร มีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน ประชาชนที่มีสถานภาพด้านการศึกษา อาชีพ การได้รับประโยชน์ การติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกมีส่วนร่วมแตกต่างกัน

อรทิณี ถิลาภรณ์ (2546, หน้า 81) ศึกษาพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของชุมชนเขตเทศบาลนครยะลา พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีพฤติกรรมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับปฏิบัติเกือบทุกครั้ง โดยพบว่าพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมระหว่างกลุ่มที่มีรายได้ เพศการศึกษา อาชีพ ภูมิลำเนา และสถานภาพในครอบครัวต่างกัน มีค่าไม่แตกต่างกัน ส่วนกลุ่มที่มีอายุมากจะมีความห่วงใยในสิ่งแวดล้อมมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย กลุ่มที่นับถือศาสนาอิสลาม ย้ายมาจากจังหวัดอื่น ๆ จะมีพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแตกต่างกันและกลุ่มที่มีการรับรู้ข่าวสารมากจะมีความรู้ความเข้าใจและมีความตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมสูงกว่าประชาชนที่มีการรับรู้ข่าวสารน้อย

ผ่องผิว อุไรกุล (2546, หน้า 64) ได้ศึกษาทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาเมืองนำอยู่เทศบาลนครยะลา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาเมืองนำอยู่ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสุขภาพอนามัย ด้านการพัฒนาอาชีพและ

ด้านการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับดี สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาเมืองน่าอยู่อย่างเด่นชัด คือ เพศ อาชีพ และศาสนาตามลำดับ

สาริต ตันติกฤติยา (2546, หน้า 68) ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อความคิดเห็นของราษฎรต่อการปลูกฟื้นฟูป่าชายเลน ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเลนดอนสัก อำเภอดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่าราษฎรที่ทำการศึกษาล้วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 42.68 ปี มีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.63 คน ประกอบอาชีพประมงเป็นอาชีพหลัก มีรายได้เฉลี่ย 62,530.22 บาทต่อปี มีระยะเวลาในการอาศัยอยู่เฉลี่ย 37.25 ปี มีขนาดพื้นที่ถือครองเฉลี่ย 14.71 ไร่ ส่วนใหญ่ไม่เป็นสมาชิกกลุ่ม เคยได้รับผลประโยชน์จากโครงการ และส่วนใหญ่มีการเข้าไปใช้ประโยชน์จากป่าชายเลน ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของราษฎรต่อการปลูกฟื้นฟูป่าชายเลนในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเลนดอนสัก ได้แก่ อาชีพหลัก ระยะเวลาในการอยู่อาศัย และการได้รับผลประโยชน์จากโครงการ ราษฎรส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ปัญหาส่วนใหญ่ของโครงการเกิดจากการที่ราษฎรบุกรุกพื้นที่ป่าเข้าไปทำนา กุ้ง ไม่ยอมออกจากพื้นที่ป่า คัดค้านการปลูกฟื้นฟูสภาพป่าและขาดความรู้ความเข้าใจวัตถุประสงค์ของโครงการ ขาดแรงจูงใจในการอนุรักษ์ป่าชายเลน

ฉัตรภรณ์ วิวัฒนวานิช (2547, หน้า 72) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชนในหมู่บ้านพลา และหมู่บ้านพูน อำเภอบ้านฉาง จังหวัด ระยอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง และมีการเข้าร่วมกิจกรรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในระดับต่ำ สำหรับ การพิสูจน์สมมติฐาน พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับต่อชุมชนการคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับต่อตนเอง และการรับรู้ข่าวสารในด้านอนุรักษ์ ส่วนความเชื่อถือในตัวผู้นำ และความรู้ความเข้าใจไม่มีความสัมพันธ์ต่อ การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สุรศักดิ์ วรรณบุญญา (2547, หน้า 79) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ในเขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร พบว่า ประชาชนที่ทำการศึกษามีอายุเฉลี่ย 41.93 ปี มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา มีอาชีพทำนา กุ้ง เป็นอาชีพหลักมีระยะเวลาในการตั้งถิ่นฐานเฉลี่ย 30.90 ปี ไม่เคยได้รับการฝึกอบรม ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคมมีขนาดพื้นที่ถือครองเฉลี่ย 14.59 ไร่ มีการใช้ประโยชน์พื้นที่ในการเป็นที่อยู่อาศัย/ปลูกบ้านและทำนา กุ้ง มีรายได้เฉลี่ยต่อปีเท่ากับ 147,897.96 บาท มีความรู้ความเข้าใจในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนดี มีความรู้ความเข้าใจในด้านกฎหมายปานกลาง ส่วนการมีส่วนร่วมของประชาชนใน

การอนุรักษ์ป่าชายเลนในเขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานครอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ มีค่าเฉลี่ยระดับการมีส่วนร่วมเท่ากับ 2.20 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ได้แก่ อายุ การศึกษา อาชีพครอง และการเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม

ยุทธศิลป์ สุวรรณวงศ์ (2547, หน้า 67) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของราษฎรต่อโครงการฟื้นฟูนิเวศป่าชายเลน เขตพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในวโรกาสทรงพระชนมายุ 72 พรรษา ตำบลคลองขนาน อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่พบว่า ราษฎรที่ทำการศึกษามากเป็นเพศชาย โดยมีอายุเฉลี่ย 40.26 ปี มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา สมรสและอยู่ด้วยกัน มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.76 คน มีระยะเวลาในการตั้งถิ่นฐานเฉลี่ย 29.12 ปี มีอาชีพรับจ้างเป็นอาชีพหลัก มีรายได้ของครัวเรือนเฉลี่ย 70,943.75 บาท ต่อปี ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโครงการ ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมของโครงการ ได้รับผลประโยชน์จากโครงการ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบนิเวศป่าชายเลน และมีความคิดเห็นต่อโครงการอยู่ในทางที่ดีมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเท่ากับ 3.70 ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของราษฎร ต่อโครงการฟื้นฟูนิเวศป่าชายเลน เขตพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในวโรกาสทรงพระชนมายุ 72 พรรษาดำบลคลองขนาน อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่ ได้แก่ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร การเข้าร่วมกิจกรรมของโครงการ และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบนิเวศป่าชายเลน

โกสิทธิ์ นิลรัตน์ (2547, หน้า 59) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของราษฎรในโครงการกำแพงไม้ไผ่เพื่อป้องกันการกร่อนของดินชายฝั่งทะเล ในพื้นที่ป่าชายเลนบ้านสี่ลิ่ง ตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ราษฎรที่ทำการศึกษามากเป็นเพศชาย อายุมากกว่า 60 ปี และจบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนอยู่ในช่วง 4-6 คน มีอาชีพประมงเป็นอาชีพหลัก ไม่มีอาชีพรอง มีรายได้ต่อปีอยู่ในช่วง 50,001-100,000 บาท มีภูมิลำเนาตั้งเดิมอยู่ในพื้นที่ ที่มีดินในความครอบครอง อยู่ในช่วง 1-5 ไร่ ไม่เป็นสมาชิกกลุ่ม ให้การยอมรับผู้นำชุมชน ได้รับข้อมูลข่าวสาร เคยเข้ารับการฝึกอบรม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบนิเวศป่าชายเลน และได้รับประโยชน์จากการดำเนินโครงการ ส่วนปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของราษฎรในโครงการกำแพงไม้ไผ่ ได้แก่ การยอมรับผู้นำชุมชน และการได้รับข้อมูลข่าวสาร

ตำราญ รักชาติ (2548, หน้า 85) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลนปากน้ำเวฬุ จังหวัดจันทบุรี พบว่า ประชาชนที่ทำการศึกษามากเป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 46.95 ปี ระดับการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4.61 คน มีภูมิลำเนาเดิม

เกิดในหมู่บ้าน มีระยะเวลาการตั้งถิ่นฐาน 44.74 ปี มีอาชีพทำการประมงเป็นอาชีพหลัก มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพรอง มีรายได้ของครัวเรือนและรายจ่ายของครัวเรือนเฉลี่ย 98,319.89 และ 88,213.33 บาทต่อปี ตามลำดับ ไม่เคยได้รับการฝึกอบรม มีประสบการณ์ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ มีประสบการณ์ทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ มีความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศป่าชายเลนอยู่ในระดับสูง มีระดับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าชายเลนปากน้ำเวฬุ จังหวัดจันทบุรีน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.12 ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ได้แก่ ระดับการศึกษา ระยะเวลาการตั้งถิ่นฐาน อาชีพหลัก รายได้ของครัวเรือน ขนาดพื้นที่ถือครอง การได้รับการฝึกอบรม ประสบการณ์ในการอนุรักษ์ป่าไม้ และประสบการณ์การทำงานกับเจ้าหน้าที่

สมพงษ์ ทองเกื้อ (2548, หน้า 87) ปัจจัยที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนของราษฎรตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ปัจจัยด้านสังคมของราษฎรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุมากกว่า 50 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 5 คน มีระยะเวลาในการตั้งถิ่นฐาน 41-50 ปี ราษฎรส่วนใหญ่เป็นคนพื้นที่เดิม การเข้าร่วมกิจกรรมด้านการอนุรักษ์เฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย การรับรู้ข่าวสารอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก ราษฎรมีความรู้ด้านการอนุรักษ์อยู่ในระดับมาก ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจพบว่า ราษฎรมีอาชีพรับจ้าง และประมง มีรายได้ 30,001 - 60,000 บาทต่อปี การปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์อยู่ในระดับน้อย ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ระยะเวลาในการตั้งถิ่นฐาน การเข้าร่วมกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ การรับรู้ข่าวสารด้านการอนุรักษ์ เป็นปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาชีพรอง การถือครองที่ดิน รายได้ การถือครองที่ดิน เป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรป่าชายเลนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

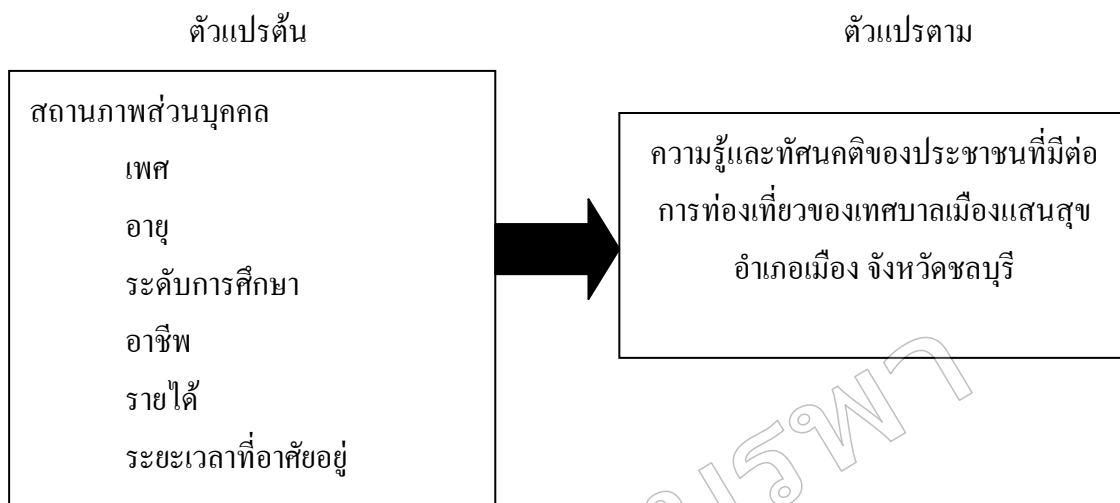
บุญทัน โพลิกา (2549, หน้า 89) ศึกษาการมีส่วนร่วมของราษฎรในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าประแส-พังราด อำเภอแกลง จังหวัดระยอง พบว่าราษฎรกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา มีอายุเฉลี่ย 39.66 ปี มีการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนและมีจำนวนแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 5.16 คน และ 4.48 คนตามลำดับ มีภูมิลำเนาเดิมเกิดในหมู่บ้าน มีระยะเวลาการตั้งถิ่นฐานเฉลี่ย 51.19 ปี มีอาชีพรับจ้างทั่วไปเป็นอาชีพหลัก มีรายได้รวมและรายจ่ายรวมของครัวเรือนเฉลี่ย 73,159.51 และ 73,159.51 บาทต่อปี ตามลำดับ มีทำเลที่ตั้งบ้านเรือนอยู่นอกเขตป่าสงวนแห่งชาติ มีขนาดพื้นที่ถือครองเฉลี่ย 0.96 ไร่ เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม ได้รับข้อมูลข่าวสาร เคยได้รับการฝึกอบรม ได้รับประโยชน์จากป่าชายเลนและเคยมีประสบการณ์อนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ มีระดับการมีส่วนร่วมการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแห่ง

นี้อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.01 ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของราษฎรในการอนุรักษ์ป่าชายเลนแห่งนี้ ได้แก่ จำนวนสมาชิกในครัวเรือน จำนวนแรงงานในครัวเรือน อาชีพหลัก รายได้รวมของครัวเรือน การเป็นสมาชิกทางสังคมและการได้รับการฝึกอบรม

พงศกร ชุมเป็ย (2550, หน้า 86) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลน อำเภอดงตาล จังหวัดมุกดาหาร พบว่า ประชาชนที่ทำการศึกษ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 34 ปี มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา มีอาชีพรับจ้างทั่วไปเป็นอาชีพหลัก โดยการทำสวนและรับจ้างทั่วไปเป็นอาชีพรอง มีการคาดหวังประโยชน์จากการอนุรักษ์โดยมีความต้องการให้ทรัพยากรคงอยู่มากที่สุด รับทราบข่าวสารจากโทรทัศน์ ราษฎรส่วนมากไม่ได้รับการฝึกอบรมด้านการอนุรักษ์ ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม มีการใช้ประโยชน์พื้นที่เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย/ปลูกบ้าน และทำสวนผลไม้ โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อปี เท่ากับ 136,493.90 บาทต่อครัวเรือน มีความรู้ความเข้าใจในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนในระดับมาก มีความรู้ความเข้าใจในด้านกฎหมายในระดับปานกลาง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลนในตำบลบางนาฮี อำเภอดงตาล จังหวัดมุกดาหาร อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับการมีส่วนร่วมเท่ากับ 2.07 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ได้แก่ เพศความรู้ความเข้าใจในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน การเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม การผ่านการฝึกอบรมด้านการอนุรักษ์ ประโยชน์ที่คาดหวังจากการอนุรักษ์ อาชีพหลัก รายได้ครัวเรือน

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับ “ความรู้ และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” ผู้วิจัยได้นำมา กำหนดเป็นกรอบแนวคิด ในการศึกษาครั้งนี้ ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
2. ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
3. ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
4. ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน จะมีความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
5. ประชาชนที่มีรายได้แตกต่างกัน จะมีความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
6. ประชาชนที่มีระยะเวลาที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน จะมีความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน
7. ระดับความรู้ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีระดับสูง

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ทัศนคติ หมายถึง ผลรวมที่ก่อให้เกิดพลังใจ อารมณ์ การรับรู้ และกระบวนการรู้คิดเกี่ยวกับประสบการณ์รอบตัวบุคคล

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งเป็นการชั่วคราวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ศึกษาหาความรู้ หรือด้วยจุดประสงค์อื่น ๆ ที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหารายได้

ความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยว หมายถึง การที่ประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในด้านของความหมาย หลักสำคัญ หลักการและแนวทางการจัดการท่องเที่ยว โดยประเมินจากแบบสอบถาม

สถานภาพส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลทั่วไปของประชาชนผู้ตอบแบบสอบถาม อันได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่อาศัยอยู่

การศึกษาเรื่อง “ความรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” ผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวน แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องศึกษา “ความรู้ และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” เป็นวิจัยเชิงปริมาณ โดยจะพิจารณาหัวข้อเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ประชากรและการกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ซึ่งประกอบไปด้วย 15 ชุมชน ได้แก่ ชุมชนหมู่บ้านโชคดี ชุมชนบ้านเหมือง ชุมชนบ้านแหลมแท่น ชุมชนท้ายตลาด ชุมชนหาดวนนภา ชุมชนเขาสามมุก ชุมชนร่วมใจพัฒนา ชุมชนมุขแสนเจริญ ชุมชนตาลล้อม ชุมชนบางเป้ง ชุมชนคอนบน ชุมชนสมใจนิก ชุมชนแสนสุข ชุมชนวัดกลางคอน และชุมชนมาบมะยม โดยมีประชากรทั้งหมด จำนวน 43,362 คน (ข้อมูลเทศบาลเมืองแสนสุข ณ ตุลาคม 2554) ซึ่งมีขั้นตอนในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของทาโร ยามาเน่ จากประชากร 43,362 คน (ข้อมูล เทศบาลเมืองแสนสุข ณ ตุลาคม 2554) เมื่อคำนวณแล้วได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง สำหรับการศึกษ เป็นจำนวน 397 คน ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{(1+Ne^2)}$$

$$n = 396.34$$

เมื่อ n คือ จำนวนตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อ N คือ จำนวนหน่วยทั้งหมด / ขนาดของประชากร

เมื่อ e คือ ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง (Sampling Error) ในที่นี้จะกำหนดเท่ากับ ± 0.05 ภายใต้ความเชื่อมั่น 95 %

ดังนั้น จึงควรใช้จำนวนตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ประมาณ 397 คน จึงจะยอมรับได้

ใช้เทคนิคการวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยเก็บจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจาก การศึกษาแนวคิดจากทฤษฎี เอกสารต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

วิธีการสร้างเครื่องมือ ได้แก่

1. ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างแบบสอบถามขึ้นตามกรอบข้อมูลที่ต้องการศึกษา โดยใช้คำจำกัดความหรือนิยาม ปฏิบัติการตามตัวแปรที่กำหนดไว้เป็นหลักในการสร้างคำถามต่าง ๆ ให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด เพื่อให้แบบสอบถามสามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการจะวัด (Validity)

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นพร้อมทั้งคำจำกัดความหรือนิยามปฏิบัติการของตัวแปรเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิได้แก่

ดร.โอฬาร ถิ่นบางเตียว

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยยนต์ ประดิษฐ์ศิลป์

ดร.สกฤติ อิศริยานนท์

เพื่อพิจารณาตรวจสอบว่านิยามและแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้มีความชัดเจนถูกต้องหรือไม่รวมทั้งการพิจารณาสำนวนภาษาที่ใช้ในข้อความว่าสอดคล้องกับลักษณะที่ต้องการจะวัดหรือไม่เพื่อให้เครื่องมือมีความตรงในเนื้อหา (Content Validity)

4. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ก่อนจะนำไปทดลองใช้ (Try - out)

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองความเที่ยง (Reliability) ในภาคสนามกับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรของการศึกษาที่มี ใช้กลุ่มตัวอย่างจริงของการวิจัยครั้งนี้จำนวน 30 คน แล้วนำมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบัค (Cronbauh's Alpha Coefficient) ได้ค่า = 0.918

6. แก้ไขแบบสอบถาม โดยการปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ อีกครั้ง จากนั้นจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง

กระบวนการบริหารงานวิจัย

1. ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากประชาชนในเขตเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
2. ตรวจสอบความครบถ้วนและความถูกต้องของข้อมูลในแบบสอบถาม
3. นำแบบสอบถามมาแปรข้อมูลที่ได้เป็นรหัสพร้อมบันทึกข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์
4. การเก็บรวบรวมข้อมูลได้กระทำในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน – 5 พฤษภาคม 2555

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การประมวลผลข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้
 - 1.1 ตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของแบบสอบถามหลังจากดำเนินการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ได้รับคำตอบที่สมบูรณ์ครบตามจำนวนที่ระบุไว้
 - 1.2 บันทึกข้อมูลที่เป็นรหัสลงในแบบบันทึกข้อมูล และเครื่องคอมพิวเตอร์
 - 1.3 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์
 - 1.4 ประมวลผลข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย
2. การวิเคราะห์ข้อมูลทำการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้
 - 2.1 วิเคราะห์ลักษณะกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสำรวจ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาในวิเคราะห์โดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามข้อมูลทั่วไป ด้วยสถิติความถี่และค่าร้อยละ
 - 2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเป็นคำถามชนิดเลือกตอบ คือ ใช่ และไม่ใช่ จำนวน 16 ข้อ
เกณฑ์ในการประเมินผลความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยใช้การหาช่วงกว้างของอันตรภาคชั้น ซึ่งคำนวณหาคะแนนเฉลี่ย แล้วแบ่งคะแนนเฉลี่ยออกเป็น 3 ระดับดังนี้
 - ระดับความรู้ ความเข้าใจสูง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยระหว่าง ร้อยละ 81-100
 - ระดับความรู้ ความเข้าใจปานกลาง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยระหว่าง ร้อยละ 61 – 80
 - ระดับความรู้ ความเข้าใจต่ำ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 60
 - 2.3 วิเคราะห์ ระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจากแบบสอบถามที่มีการวัดระดับ 5 ระดับ มาเป็นคะแนน (Interval Scale) ดังนี้

ตอบ	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

การวิเคราะห์ระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ใช้การคำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ตามแนวทางของ เบสต์ (Best, 1981, pp. 204-208) ดังนี้

4.51-5.00	มากที่สุด
3.51-4.50	มาก
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	น้อย
1.00-1.50	น้อยที่สุด

2.4 ใช้สถิติเชิงอนุมาน ในการวิเคราะห์เพื่ออ้างอิงผลการทดสอบจากกลุ่มตัวอย่างไปยังกลุ่มตัวอย่างประชากรดังนี้

ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคุณลักษณะของประชากรกับระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ t - test สำหรับคุณลักษณะของประชากรที่แบ่งได้ 2 กลุ่ม สถิติ F- test สำหรับคุณลักษณะของประชากรที่แบ่งได้ 3 กลุ่ม ขึ้นไปที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 หรือความเชื่อมั่น 95 %

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย “ความรู้ และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทัศนคติ ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพส่วนบุคคล ความรู้ และทัศนคติของประชาชนกับการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และเพื่อศึกษาปัญหา ความต้องการและข้อเสนอแนะของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์เป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม นำเสนอในรูปแบบตารางแสดงความถี่ ร้อยละ และบรรยายประกอบตาราง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ความถี่ ร้อยละ และบรรยายประกอบตาราง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี นำเสนอในรูปแบบตารางแสดงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และบรรยายประกอบตาราง

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

SD แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

t แทน ค่าสถิติในการแจกแจงแบบที

F แทน ค่าสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกแบบทางเดียว

p แทน ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อน

* แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ (n = 397)

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	191	48.11
หญิง	206	51.89
รวม	397	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มากที่สุด จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 51.89 และเป็นเพศหญิง จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 48.11

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ (n=397)

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
25 - 30 ปี	68	17.13
31 - 35 ปี	113	28.46
36 - 40 ปี	75	18.89
41 - 45 ปี	72	18.14
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	69	17.38
รวม	397	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-35 ปี มากที่สุด จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.46 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 36 - 40 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.89 มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.14 มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.38 และมีอายุระหว่าง 25 - 30 ปี น้อยที่สุด จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.13 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา (n = 397)

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
อนุปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า	29	7.30
ปริญญาตรี	298	75.06
สูงกว่าปริญญาตรี	70	17.63
รวม	397	100.0

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มากที่สุด จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 75.06 รองลงมาคือ มีการศึกษาระดับสูงกว่าจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.63 และมีการศึกษาระดับอนุปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า น้อยที่สุด จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ (n=397)

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ประมง	26	6.55
ธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย	166	41.81
รับจ้างทั่วไป	84	21.16
พนักงานบริษัทเอกชน	73	18.39
ข้าราชการ/ พนักงาน	22	5.54
รัฐวิสาหกิจ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	26	6.55
รวม	397	100.0

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย มากที่สุดจำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 41.81 รองลงมาคือประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.16 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.39 ประกอบอาชีพประมง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.55 ไม่ได้ประกอบ

อาชีพ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.55 และประกอบอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ น้อยที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.54 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ (n=397)

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 10,000 บาท	28	7.05
10,001-15,000 บาท	171	43.07
15,001-20,000 บาท	169	42.57
20,001-25,000 บาท	10	2.52
มากกว่า 25,000 บาท	19	4.79
รวม	397	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง 10,001-15,000 บาท มากที่สุด จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 43.07 รองลงมามีรายได้ระหว่าง 15,001-20,000 บาท จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.57 มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 มีรายได้มากกว่า 25,000 บาท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.79 และมีรายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาท น้อยที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.52 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน (n=397)

ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน	จำนวน	ร้อยละ
1-5 ปี	237	59.70
6-10 ปี	115	28.97
11-15 ปี	20	5.04
16-20 ปี	21	5.29
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	4	1.01
รวม	397	100.0

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาศัยอยู่ในชุมชน 1-5 ปี มากที่สุด จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70 รองลงมาอาศัยในชุมชน 6-10 ปี จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.97 อาศัยในชุมชน 16-20 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 อาศัยในชุมชน 11-15 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.04 และอาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปีขึ้นไป น้อยที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.01 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่นความถี่ ร้อยละ และบรรยายประกอบตาราง

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นจำแนกเป็นรายชื่อ

ที่	ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	จำนวน ร้อยละ ที่ตอบถูก	จำนวน ร้อยละ ที่ตอบผิด	ระดับ การ รับรู้	ลำดับ ที่
1	การท่องเที่ยว คือ กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด จากกิจการงานประจำ	383 (96.5)	14 (3.5)	สูง	9
2	การเดินทางไปประกอบอาชีพยังถิ่นอื่น ถือเป็น การท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง	25 (6.3)	372 (93.7)	ต่ำ	16
3	การท่องเที่ยวช่วยสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่น	397 (100.0)	-	สูง	1
4	นักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น มักจะมุ่งเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินอย่างเดียว จึงไม่ต้องคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ	375 (94.5)	22 (5.5)	สูง	13
5	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น เป็นการท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรธรรมชาติเป็นองค์ประกอบหลักในการท่องเที่ยว	376 (94.7)	21 (5.3)	สูง	12

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ที่	ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	จำนวน ร้อยละ ที่ตอบถูก	จำนวน ร้อยละ ที่ตอบผิด	ระดับ การ รับรู้	ลำดับ ที่
6	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ไม่มุ่งเน้นการขาย ความบันเทิงที่เป็นธุรกิจ เช่น เครื่องดื่มที่มี แอลกอฮอล์ หรือบริการประเภทเสียงเพลง- แสงไฟ	382 (96.2)	15 (3.8)	สูง	11
7	การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ และไม่ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ถือเป็น การท่องเที่ยวในท้องถิ่น	397 (100.0)	-	สูง	2
8	จุดมุ่งหมายของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ มุ่งสร้างจิตสำนึกและสร้างความเข้าใจที่ ถูกต้องในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	397 (100.0)	-	สูง	3
9	การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยว ในท้องถิ่น	397 (100.0)	-	สูง	4
10	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ส่งผลให้ สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมีการถูก ทำลาย และเปลี่ยนแปลงมากที่สุด	33 (8.3)	364 (91.7)	ต่ำ	15
11	ความร่วมมือของคนในท้องถิ่น ไม่มีความ จำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	383 (96.5)	14 (3.5)	สูง	10
12	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ การท่องเที่ยวที่ มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็ก ๆ และไม่ต้อง ลงทุนมากนัก	326 (82.1)	71 (17.9)	สูง	14
13	การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องมี การควบคุม ดูแลรักษา และจัดการทรัพยากร ให้คงสภาพเดิมไว้มากที่สุด	397 (100.0)	-	สูง	5

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ที่	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	จำนวน ร้อยละ ที่ตอบถูก	จำนวน ร้อยละ ที่ตอบผิด	ระดับ การ รับรู้	ลำดับ ที่
14	การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่นต้องคำนึงถึงความพร้อมของทรัพยากรธรรมชาติที่มีและมีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่	397 (100.0)	-	สูง	6
15	การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องมีการพัฒนาด้านการให้การศึกษา สร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศร่วมกัน	397 (100.0)	-	สูง	7
16	การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และองค์กรท้องถิ่นในการบริหารจัดการ	397 (100.0)	-	สูง	8
	รวม	5,459 (85.95)	893 (14.05)	สูง	-

จากตารางที่ 7 จำนวน และร้อยละ ของประชาชนผู้ตอบถูก และตอบผิด ของการวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ในภาพรวมพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับสูง 14 ข้อ ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ คำถามข้อที่ 3 การท่องเที่ยวช่วยสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่น คำถามข้อที่ 7 การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ถือเป็น การท่องเที่ยวในท้องถิ่น คำถามข้อที่ 8 จุดมุ่งหมายของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ มุ่งสร้างจิตสำนึกและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ คำถามข้อที่ 9 การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คำถามข้อที่ 13 การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องมีการควบคุม ดูแลรักษา และจัดการทรัพยากรให้คงสภาพเดิมไว้มากที่สุด คำถามข้อที่ 14 การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่นต้องคำนึงถึงความพร้อมของทรัพยากรธรรมชาติที่มี และมีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ คำถามข้อที่ 15 การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ต้องมีการพัฒนาด้านการให้การศึกษา สร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศร่วมกัน คำถามข้อที่ 16 การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และองค์กรท้องถิ่นในการบริหารจัดการ คำถามข้อที่ 1 การท่องเที่ยว คือ กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด จากกิจการงานประจำ คำถามข้อที่ 11 ความร่วมมือของคนในท้องถิ่น ไม่มีความจำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คำถามข้อที่ 6 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ไม่มุ่งเน้นการขายความบันเทิงที่เป็นธุรกิจ เช่น เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือบริการประเภทเสียงเพลง-แสงไฟ คำถามข้อที่ 5 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น เป็นการท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรธรรมชาติเป็นองค์ประกอบหลักในการท่องเที่ยว คำถามข้อที่ 4 นักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น มักจะมุ่งเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินอย่างเดียว จึงไม่ต้องคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ และคำถามข้อที่ 12 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ การท่องเที่ยวที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็ก ๆ และไม่ต้องลงทุนมากนัก ตามลำดับ

และอยู่ในระดับต่ำ 2 ข้อ ซึ่งสามารถเรียงลำดับได้ ดังนี้ คำถามข้อที่ 10 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมีการถูกทำลาย และเปลี่ยนแปลงมากที่สุด และคำถามข้อที่ 2 การเดินทางไปประกอบอาชีพยังถิ่นอื่น ถือเป็น การท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี (n = 397)

ประเด็น	\bar{X}	SD	แปล ความหมาย ระดับ	ลำดับ ที่
1. ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะตกอยู่กับคนภายนอก ประชาชนในพื้นที่จะได้รับประโยชน์น้อย	3.37	.929	ปานกลาง	22
2. การจัดการท่องเที่ยวหาดบางแสน เป็นหน้าที่ของเทศบาลเท่านั้น	2.79	.795	ปานกลาง	25

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ประเด็น	\bar{X}	SD	แปล ความหมาย ระดับ	ลำดับ ที่
3. ประชาชนในท้องถิ่นเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติ ที่นำมาจัดการเป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงมีสิทธิและ หน้าที่ในการดูแล	3.86	.773	มาก	16
4. ประชาชนในท้องถิ่น ไม่ควรคัดค้าน ได้แย้งการ บริหารจัดการท่องเที่ยว ควรมอบให้ เทศบาลเป็น ผู้ดำเนินการฝ่ายเดียว	2.76	.840	ปานกลาง	26
5. เทศบาลควรรับฟังความคิดเห็นของประชาชน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านการพัฒนา ท้องถิ่น	4.17	.647	มาก	10
6. ประชาชนมีหน้าที่ปฏิบัติตามนโยบายด้านการ ท่องเที่ยวของเทศบาลเท่านั้น ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว ในเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น	2.01	.737	น้อย	29
7. ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น เป็นสมบัติของ ส่วนรวม เราจึงไม่จำเป็นต้องไปดูแลหรือรักษา	2.03	.763	น้อย	28
8. หาก เทศบาลทุจริตหรือกระทำการอันใดที่ไม่ถูกต้อง ตามกฎหมาย ท่านจะนิ่งเฉยไม่แจ้งให้ผู้รับผิดชอบ ได้รู้	1.17	.375	น้อยที่สุด	30
9. เทศบาลคือผู้ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว แต่เพียงผู้เดียว	2.05	.757	น้อย	27
10. ในการจัดการด้านการท่องเที่ยวบริเวณหาด บางแสนท่านจะให้ความร่วมมือกับ เทศบาลใน ทุกกิจกรรม	4.28	1.442	มาก	9
11. ประชาชนทุกคนในพื้นที่ล้วนได้รับผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยวทั้งสิ้น	3.71	.932	มาก	17

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ประเด็น	\bar{X}	SD	แปล ความหมาย ระดับ	ลำดับ ที่
12. เทศบาลควรรับฟังข้อเสนอแนะของประชาชน เพื่อนำไปใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.28	.641	มาก	8
13. ท่านคิดว่าสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณหาดบางแสน เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ไม่มีความเป็นระเบียบ และไม่สวยงาม	3.26	.970	ปานกลาง	23
14. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	4.42	.600	มาก	7
15. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรนำผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน ศึกษาดูงานการท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหาดบางแสน	4.13	.674	มาก	11
16. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชนเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	4.43	.576	มาก	5
17. ท่านว่าเทศบาลควรเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	4.56	.497	มากที่สุด	3
18. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรณรงค์แลปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล	4.77	.424	มากที่สุด	1
19. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรที่จะมีการรณรงค์ในการอนุรักษ์ความสะอาดให้มีความเข้มข้นขึ้น	4.43	.662	มาก	6
20. ประชาชนได้มีการเข้าประชุมร่วมกับภาครัฐ เช่น เทศบาล และจังหวัด	3.46	.998	มาก	19

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ประเด็น	\bar{X}	SD	แปล ความหมาย ระดับ	ลำดับ ที่
21. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการจัดงานประเพณีก่อพระทรายวันไหล บางแสน	3.23	2.252	ปานกลาง	24
22. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการจัดงานบางแสนย้อนยุค	4.64	.539	มากที่สุด	2
23. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการจัดงานบางแสนไทยแลนด์สปีดเฟสติวัล	3.54	.954	มาก	18
24. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการจัดงานมนต์เสน่ห์แหลมแท่น	3.38	1.094	ปานกลาง	21
25. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการจัดการแข่งขันกีฬาออลเลย์บอลชายหาด หญิง(นานาชาติ)	3.93	.964	มาก	15
26. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการบางแสนวอล์กิ้งสตรีท	4.44	.640	มาก	4
27. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการจัดงานประเพณีทอดกฐิน	3.40	.976	ปานกลาง	20
28. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการ จัดงานบางแสนไบค์วีค	3.97	.758	มาก	14
29. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัด โครงการจัดงานเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่	3.98	.728	มาก	13
30. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการ แห่เทียนพรรษา	4.05	.777	มาก	12
รวม	3.62	.245	มาก	-

จากตารางที่ 8 พบว่า ผลการสำรวจทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$)

เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 18. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรณรงค์แลกเปลี่ยนปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ($\bar{X} = 4.77$), ประเด็นที่ 22. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานบางแสนย้อนยุค ($\bar{X} = 4.64$) และประเด็นที่ 17. ท่านว่าเทศบาลควรเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ($\bar{X} = 4.56$) ตามลำดับ

อยู่ในระดับมาก 16 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 26. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการบางแสนวอล์กิ้งสตรีท ($\bar{X} = 4.44$), ประเด็นที่ 16. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชนเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ($\bar{X} = 4.43$), ประเด็นที่ 19. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรที่จะมีการรณรงค์ในการอนุรักษ์ความสะอาดให้มีความเข้มข้นขึ้น ($\bar{X} = 4.43$), ประเด็นที่ 14. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.42$), ประเด็นที่ 12. เทศบาลควรรับฟังข้อเสนอแนะของประชาชนเพื่อนำไปใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.28$) ประเด็นที่ 10. ในการจัดการด้านการท่องเที่ยวบริเวณหาดบางแสนท่านจะให้ความร่วมมือกับเทศบาลในทุกกิจกรรม ($\bar{X} = 4.28$), ประเด็นที่ 5. เทศบาลควรรับฟังความคิดเห็นของประชาชน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านการพัฒนาท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.17$), ประเด็นที่ 15. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรนำผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน ศึกษางานการท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหาดบางแสน ($\bar{X} = 4.13$), ประเด็นที่ 30. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการจัดงานแห่เทียนพรรษา ($\bar{X} = 4.05$), ประเด็นที่ 29. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานเทศกาลสงกรานต์ปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ($\bar{X} = 3.98$), ประเด็นที่ 28. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการจัดงานบางแสนไบค์วิค ($\bar{X} = 3.97$), ประเด็นที่ 25. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกบอลชายหาดหญิง(นานาชาติ) ($\bar{X} = 3.93$), ประเด็นที่ 3. ประชาชนในท้องถิ่นเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติที่นำมาจัดการเป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงมีสิทธิและหน้าที่ในการดูแล ($\bar{X} = 3.86$), ประเด็นที่ 11. ประชาชนทุกคนในพื้นที่ล้วนได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งสิ้น ($\bar{X} = 3.71$), ประเด็นที่ 23. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงาน

บางแสนไทยแลนด์สปีดเฟสติวัล ($\bar{X} = 3.54$) และประเด็นที่ 20. ประชาชนได้มีการเข้าประชุมร่วมกับภาครัฐ เช่น เทศบาล และจังหวัด ($\bar{X} = 3.46$) ตามลำดับ

อยู่ในระดับปานกลาง 7 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 27. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานประเพณีทอดกฐิน ($\bar{X} = 3.40$), ประเด็นที่ 24. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานมนต์เสน่ห์แหลมแท่น ($\bar{X} = 3.38$), ประเด็นที่ 1. ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะตกอยู่กับคนภายนอก ประชาชนในพื้นที่จะได้รับประโยชน์น้อย ($\bar{X} = 3.37$), ประเด็นที่ 13. ท่านคิดว่าสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณหาดบางแสน เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ไม่มีความเป็นระเบียบ และไม่สวยงาม ($\bar{X} = 3.26$), ประเด็นที่ 21. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานประเพณีก่อพระทรายวันไหลบางแสน ($\bar{X} = 3.23$), ประเด็นที่ 2. การจัดการท่องเที่ยวหาดบางแสน เป็นหน้าที่ของเทศบาลเท่านั้น ($\bar{X} = 2.79$) และประเด็นที่ 4. ประชาชนในท้องถิ่น ไม่ควรคัดค้าน ได้แย้งการบริหารจัดการท่องเที่ยว ควรมอบให้ เทศบาลเป็นผู้ดำเนินการฝ่ายเดียว ($\bar{X} = 2.76$) ตามลำดับ

อยู่ในระดับน้อย 3 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 9. เทศบาลคือผู้ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวแต่เพียงผู้เดียว ($\bar{X} = 2.05$), ประเด็นที่ 7. ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น เป็นสมบัติของส่วนรวม เราจึงไม่จำเป็นต้องไปดูแลหรือรักษา ($\bar{X} = 2.03$) และประเด็นที่ 6. ประชาชนมีหน้าที่ปฏิบัติตามนโยบายด้านการท่องเที่ยวของเทศบาลเท่านั้น ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวในเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น ($\bar{X} = 2.01$) ตามลำดับ

และอยู่ในระดับน้อยที่สุด 1 ประเด็น ดังนี้ ประเด็นที่ 8. หากเทศบาลทุจริตหรือกระทำการอันใดที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ท่านจะนิ่งเฉยไม่แจ้งให้ผู้รับผิดชอบได้รู้ ($\bar{X} = 1.17$)

ตอนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	SD	t	P
ชาย	191	3.61	.311	.261	.794
หญิง	206	3.62	.162		

จากตารางที่ 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ โดยใช้ค่าสถิติ t-Test เพื่อทดสอบสมมติฐาน พบว่าค่า sig เท่ากับ .794 แสดงว่าประชาชนที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	1.235	4	.309	5.377	.000*
ภายในกลุ่ม	22.509	392	.057		
รวม	23.744	396			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอายุโดยใช้ค่าสถิติ One-way ANOVA เพื่อทดสอบสมมติฐาน พบว่าค่า sig เท่ากับ .000 แสดงว่าประชาชนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน เพื่อให้ทราบว่าประชาชน ในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันโดยรวม แตกต่างกันรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งปรากฏผลดังตารางที่ 10

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอายุ

อายุ	\bar{X}	25 - 30 ปี	31 - 35 ปี	36 - 40 ปี	41 - 45 ปี	มากกว่า 45 ปี ขึ้นไป 3.65
25 - 30 ปี	3.61	-	.060	.006	.101*	.042
31 - 35 ปี	3.55	-	-	.053	.160*	.101*
36 - 40 ปี	3.60	-	-	-	.107*	.048
41 - 45 ปี	3.71	-	-	-	-	.059
มากกว่า 45 ปี ขึ้นไป	3.65	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 พบว่า เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างอายุกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีพบว่า คู่ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี กับ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 20 - 30 ปี หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอายุระหว่าง 20 - 30 ปี

2. ระหว่างกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี กับ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 35 ปี หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอายุระหว่าง 31 - 35 ปี

3. ระหว่างกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป กับ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 31 - 35 ปี หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอายุระหว่าง 31 - 35 ปี

4. ระหว่างกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี กับ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี หมายความว่าทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.407	2	.203	3.434	.033*
ภายในกลุ่ม	23.337	394	.059		
รวม	23.744	396			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาโดยใช้ค่าสถิติ One-way ANOVA เพื่อทดสอบสมมติฐาน พบว่าค่า sig เท่ากับ .033 แสดงว่าประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่าประชาชน ในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันโดยรวม แตกต่างกันรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งปรากฏผลดังตารางที่ 12

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	\bar{X}	อนุปริญญา ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูงหรือ เทียบเท่า 3.50	ปริญญาตรี 3.62	สูงกว่า ปริญญาตรี 3.63
อนุปริญญา ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า	3.50	-	.120*	.130*
ปริญญาตรี	3.62	-	-	.009
สูงกว่าปริญญาตรี	3.63	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 13 พบว่า เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับต่อ
ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี กับ กลุ่มที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการ
ท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีจะมี
ค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา ประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า

2. ระหว่างกลุ่มที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี กับ กลุ่มที่มีการศึกษาระดับ
อนุปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อ
การท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญา
ตรีจะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	1.901	5	.380	6.805	.000*
ภายในกลุ่ม	21.843	391	.056		
รวม	23.744	396			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอาชีพโดยใช้ค่าสถิติ One-way ANOVA เพื่อทดสอบสมมุติฐาน พบว่าค่า sig เท่ากับ .000 แสดงว่าประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีทัศนคติต่อนโยบายการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่าประชาชน ในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีอาชีพแตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันโดยรวม แตกต่างกันรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งปรากฏผลดังตารางที่ 14

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	\bar{X}	ประมง	ธุรกิจ	รับจ้าง	พนักงาน	ข้าราชการ/ พนักงาน	ไม่ได้ ประกอบ
		3.55	ส่วนตัว/ ค้าขาย	ทั่วไป	3.59	เอกชน	รัฐวิสาหกิจ
			3.61		3.63	3.89	3.56
ประมง	3.55	-	.063	.045	.081	.342*	.015
ธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย	3.61	-	-	.018	.018	.279*	.047
รับจ้างทั่วไป	3.59	-	-	-	.037	.297*	.029

ตารางที่ 15 (ต่อ)

อาชีพ	\bar{X}	ประมง	ธุรกิจ	รับจ้าง	พนักงาน	ข้าราชการ/ พนักงาน	ไม่ได้
		3.55	ส่วนตัว/ ค้าขาย	ทั่วไป	บริษัท	รัฐวิสาหกิจ	ประกอบ อาชีพ
			3.61		3.63	3.89	3.56
พนักงาน	3.63	-	-	-	-	.260*	.066
บริษัทเอกชน							
ข้าราชการ/ พนักงาน	3.89	-	-	-	-	-	.326*
รัฐวิสาหกิจ							
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	3.56	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15 พบว่า เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างอาชีพกับต่อทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ กับ กลุ่มที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขายหมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอาชีพประมง
2. ระหว่างกลุ่มที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ กับ กลุ่มที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขายหมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย
3. ระหว่างกลุ่มที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ กับ กลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปหมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป
4. ระหว่างกลุ่มที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ กับ กลุ่มที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข

อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

5. ระหว่างกลุ่มที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ กับ กลุ่มที่มีไม่ได้ประกอบอาชีพบริษัทเอกชน หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีไม่ได้ประกอบอาชีพ

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	198	4	.050	.826	.509
ภายในกลุ่ม	23.545	392	.060		
รวม	23.744	396			

จากตารางที่ 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามรายได้ต่อเดือน โดยใช้ค่าสถิติ One-way ANOVA เพื่อทดสอบสมมุติฐาน พบว่าค่า sig เท่ากับ .509 แสดงว่าประชาชนที่มีรายได้ต่างกันมีทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีจำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.820	4	.205	3.505	.008*
ภายในกลุ่ม	22.924	392	.058		
รวม	23.744	396			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA เพื่อทดสอบสมมุติฐาน พบว่าค่า sig เท่ากับ .000 แสดงว่าประชาชนที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่าประชาชน ในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนแตกต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันโดยรวม แตกต่างกันรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งปรากฏผลดังตารางที่ 17

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน

ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	มากกว่า 20 ปี
ชุมชน		3.61	3.64	3.47	3.70	ขึ้นไป 3.40
1-5 ปี	3.61	-	.029	.140*	.087	.213
6-10 ปี	3.64	-	-	.168*	.058	.242
11-15 ปี	3.47	-	-	-	.227*	.073
16-20 ปี	3.70	-	-	-	-	.300*
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	3.40	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 18 พบว่า เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 1-5 ปี กับ กลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11-15 ปี หมายความว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 1-5 ปี จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11-15 ปี

2. ระหว่างกลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 6-10 ปี กับ กลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11-15 ปี หมายความว่า ทักษะคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 6-10 ปี จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11-15 ปี

3. ระหว่างกลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16-20 ปี กับ กลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11-15 ปี หมายความว่า ทักษะคติของประชาชนก่อนนโยบายการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16-20 ปี จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11-15 ปี

4. ระหว่างกลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16-20 ปี กับ กลุ่มที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปีขึ้นไป หมายความว่า ทักษะคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16-20 ปี จะมีค่าเฉลี่ยในทัศนคติ อยู่ในระดับดีมากกว่าประชาชนที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปีขึ้นไป

ตารางที่ 19 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ที่	สมมติฐาน	ผลการศึกษา
1	ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
2	ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ
3	ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ
4	ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ที่	สมมติฐาน	ผลการศึกษา
5	ประชาชนที่มีรายได้แตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน	ปฏิเสธ
6	ประชาชนที่มีระยะเวลาที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ
7	ระดับความรู้ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีระดับสูง	ยอมรับ

จากตารางที่ 19 พบว่า ประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และระยะเวลาที่อยู่ในชุมชนต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ประชาชนที่มี เพศ และรายได้ต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ และระดับความรู้ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีระดับสูง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของประชาชนต่อนโยบายการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทัศนคติ ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพส่วนบุคคล ความรู้ และทัศนคติของประชาชนกับการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 397 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ การแจกแจงค่าความถี่ (Frequency Distribution) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t-Test และ One-way ANOVA เพื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระ โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ระดับ .05 ทำการเปรียบเทียบรายคู่ ภายหลังการทดสอบความแปรปรวน ด้วยวิธีการแบบ LSD

สรุปผล

1. กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เพศเพศหญิง มากที่สุด จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 51.89 มีอายุระหว่าง 31-35 ปี มากที่สุด จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.46 ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มากที่สุด จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 75.06 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย มากที่สุดจำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 41.81 มีรายได้ระหว่าง 10,001-15,000 บาท มากที่สุด จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 43.07 ส่วนใหญ่มีอาชีพอยู่ในชุมชน 1-5 ปี มากที่สุด จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70

2. ประชาชนส่วนใหญ่ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับสูง 14 ข้อ ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ คำถามข้อที่ 3 การท่องเที่ยวช่วยสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่น คำถามข้อที่ 7 การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ถือเป็นกรท่องเที่ยวในท้องถิ่น คำถามข้อที่ 8 จุดมุ่งหมายของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ มุ่งสร้างจิตสำนึกและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ คำถามข้อที่ 9 การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คำถามข้อที่ 13 การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องมีการควบคุม ดูแลรักษา และจัดการทรัพยากรให้คงสภาพเดิมไว้มากที่สุด คำถามข้อที่ 14 การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่นต้องคำนึงถึงความพร้อมของทรัพยากรธรรมชาติที่มีและมีการจัด

กิจกรรมที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ คำถามข้อที่ 15 การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องมีการพัฒนาด้านการให้การศึกษา สร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศร่วมกัน คำถามข้อที่ 16 การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และองค์กรท้องถิ่นในการบริหารจัดการ คำถามข้อที่ 1 การท่องเที่ยว คือ กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด จากกิจการงานประจำ คำถามข้อที่ 11 ความร่วมมือของคนในท้องถิ่นไม่มีความจำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คำถามข้อที่ 6 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ไม่มุ่งเน้นการขายความบันเทิงที่เป็นธุรกิจ เช่น เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือบริการประเภทเสียงเพลง-แสงไฟ คำถามข้อที่ 5 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น เป็นการท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรธรรมชาติเป็นองค์ประกอบหลักในการท่องเที่ยว คำถามข้อที่ 4 นักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น มักจะมุ่งเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินอย่างเดียว จึงไม่ต้องคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ และคำถามข้อที่ 12 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ การท่องเที่ยวที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็ก ๆ และไม่ต้องลงทุนมากนัก ตามลำดับ และอยู่ในระดับต่ำ 2 ข้อ ซึ่งสามารถเรียงลำดับได้ ดังนี้ คำถามข้อที่ 10 การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมีการถูกทำลาย และเปลี่ยนแปลงมากที่สุด และคำถามข้อที่ 2 การเดินทางไปประกอบอาชีพยังถิ่นอื่น ถือเป็น การท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง ตามลำดับ

3. ระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมืองจังหวัดชลบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 18. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรณรงค์แลกเปลี่ยนจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ($\bar{X} = 4.77$), ประเด็นที่ 22. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานบางแสนย้อนยุค ($\bar{X} = 4.64$) และประเด็นที่ 17. ท่านว่าเทศบาลควรเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ($\bar{X} = 4.56$) ตามลำดับ อยู่ในระดับมาก 16 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 26. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการบางแสนวอกกิ่งสตรีท ($\bar{X} = 4.44$), ประเด็นที่ 16. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชนเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ($\bar{X} = 4.43$), ประเด็นที่ 19. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรที่จะมีการณรงค์ในการอนุรักษ์ความสะอาดให้มีความเข้มข้นขึ้น ($\bar{X} = 4.43$), ประเด็นที่ 14. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.42$), ประเด็นที่ 12. เทศบาลควรรับฟังข้อเสนอแนะของประชาชนเพื่อนำไปใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.28$)

ประเด็นที่ 10. ในการจัดการด้านการท่องเที่ยวบริเวณหาดบางแสนท่านจะให้ความร่วมมือกับเทศบาลในทุกกิจกรรม ($\bar{X} = 4.28$), ประเด็นที่ 5. เทศบาลควรรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านการพัฒนาท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.17$), ประเด็นที่ 15. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรนำผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน ศึกษาดูงานการท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาแห่งท่องเที่ยวหาดบางแสน ($\bar{X} = 4.13$), ประเด็นที่ 30. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการจัดงานประเพณีแห่เทียนพรรษา ($\bar{X} = 4.05$), ประเด็นที่ 29. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานเทศกาลสงกรานต์ปีใหม่ ($\bar{X} = 3.98$), ประเด็นที่ 28. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการจัดงานบางแสนไบคัวิก ($\bar{X} = 3.97$), ประเด็นที่ 25. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดหญิง (นานาชาติ) ($\bar{X} = 3.93$), ประเด็นที่ 3. ประชาชนในท้องถิ่นเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติที่นำมาจัดการเป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงมีสิทธิและหน้าที่ในการดูแล ($\bar{X} = 3.86$), ประเด็นที่ 11. ประชาชนทุกคนในพื้นที่ล้วนได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งสิ้น ($\bar{X} = 3.71$), ประเด็นที่ 23. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานบางแสนไทยแลนด์สปีดเฟสติวัล ($\bar{X} = 3.54$) และประเด็นที่ 20. ประชาชนได้มีการเข้าประชุมร่วมกับภาครัฐ เช่น เทศบาล และจังหวัด ($\bar{X} = 3.46$) ตามลำดับ อยู่ในระดับปานกลาง 7 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 27. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานประเพณีทอดกฐิน ($\bar{X} = 3.40$), ประเด็นที่ 24. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานมนต์เสน่ห์แหลมแท่น ($\bar{X} = 3.38$), ประเด็นที่ 1. ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะตกอยู่กับคนภายนอก ประชาชนในพื้นที่จะได้รับประโยชน์น้อย ($\bar{X} = 3.37$), ประเด็นที่ 13. ท่านคิดว่าสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณหาดบางแสน เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ไม่มีความเป็นระเบียบ และไม่สวยงาม ($\bar{X} = 3.26$), ประเด็นที่ 21. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานประเพณีก่อพระทรายวันไหลบางแสน ($\bar{X} = 3.23$), ประเด็นที่ 2. การจัดการท่องเที่ยวหาดบางแสน เป็นหน้าที่ของเทศบาลเท่านั้น ($\bar{X} = 2.79$) และประเด็นที่ 4. ประชาชนในท้องถิ่น ไม่ควรคัดค้าน โต้แย้งการบริหารจัดการท่องเที่ยว ควรมอบให้ เทศบาลเป็นผู้ดำเนินการฝ่ายเดียว ($\bar{X} = 2.76$) ตามลำดับ อยู่ในระดับน้อย 3 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นที่ 9. เทศบาลคือผู้ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวแต่เพียงผู้เดียว ($\bar{X} = 2.05$), ประเด็นที่ 7. ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น เป็นสมบัติของส่วนรวม เราจึงไม่จำเป็นต้องไปดูแลหรือรักษา ($\bar{X} = 2.03$) และประเด็นที่ 6. ประชาชนมีหน้าที่ปฏิบัติตามนโยบาย

ด้านการท่องเที่ยวของเทศบาลเท่านั้น ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวในเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น ($\bar{X} = 2.01$) ตามลำดับ และอยู่ในระดับน้อยที่สุด 1 ประเด็น ดังนี้ ประเด็นที่ 8. หากเทศบาลทุจริตหรือกระทำการอันใดที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ท่านจะนิ่งเฉยไม่แจ้งให้ผู้รับผิดชอบได้รู้ ($\bar{X} = 1.17$)

4. การทดสอบสมมติฐานพบว่า ประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และระยะเวลาที่อยู่ในชุมชนต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ประชาชนที่มี เพศ และรายได้ต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ และระดับความรู้ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีระดับสูง

ตารางที่ 20 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ที่	สมมติฐาน	ผลการศึกษา
1	ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน	ปฏิเสธ
2	ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ
3	ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ
4	ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ
5	ประชาชนที่มีรายได้แตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
6	ประชาชนที่มีระยะเวลาที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีแตกต่างกัน	ยอมรับ
7	ระดับความรู้ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีระดับสูง	ยอมรับ

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ความรู้ และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี อภิปรายผลได้ดังนี้

1. การทดสอบสมมติฐานพบว่า ประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และระยะเวลาที่อยู่ในชุมชนต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ประชาชนที่มี เพศ และรายได้ต่างกัน จะมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ ทองเกื้อ (2548) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนของราษฎรตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ระยะเวลาในการตั้งถิ่นฐาน การเข้าร่วมกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ การรับรู้ข่าวสารด้านการอนุรักษ์ เป็นปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาชีพรอง การถือครองที่ดิน รายได้ การถือครองที่ดิน เป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรป่าชายเลนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำราญ รักษาดี (2548) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลนปากน้ำเวฬุ จังหวัดจันทบุรี พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ได้แก่ ระดับการศึกษาระยะเวลาการตั้งถิ่นฐาน อาชีพหลัก รายได้ของครัวเรือน ขนาดพื้นที่ถือครอง การได้รับการฝึกอบรม ประสบการณ์ในการอนุรักษ์ป่าไม้ และประสบการณ์การทำงานกับเจ้าหน้าที่

และระดับความรู้ของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมีระดับสูง ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุทธศิลป์ สุวรรณวงศ์ (2547) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของราษฎรต่อโครงการฟื้นฟูนิเวศป่าชายเลน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในวโรกาสทรงพระชนมายุ 72 พรรษา ตำบลคลองขนาน อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่พบว่า มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบนิเวศป่าชายเลน และมีความคิดเห็นต่อโครงการอยู่ในทางที่ดีมาก แต่จะแตกต่างกับงานวิจัยของ ฉัตรภรณ์ วิวัฒนานิช (2547) ได้ศึกษา ปัจจัยมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชนในหมู่บ้านปลา และหมู่บ้านพูน อำเภอบ้านฉาง จังหวัด ระยอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง และมีการเข้าร่วมกิจกรรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในระดับต่ำ

ข้อเสนอแนะ

1. เทศบาลเมืองแสนสุขควรจัดให้มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน
2. เทศบาลเมืองแสนสุขควรมีการสร้างทัศนคติที่ถูกต้องว่าการจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเป็นหน้าที่ของทุกคนในท้องถิ่น
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมการบริหารจัดการในการท่องเที่ยวของท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของประชาชนต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนต่อการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ของแหล่งท่องเที่ยวอื่นที่มีลักษณะคล้ายเทศบาลเมืองแสนสุข เพื่อเปรียบเทียบการดำเนินงาน

บรรณานุกรม

กรมควบคุมมลพิษ. (2535). *แผนปฏิบัติการที่ 21*. วันที่ค้นข้อมูล 18 กรกฎาคม 2551, เข้าถึงได้

http://www.pcd.go.th/about/ab_operation.html

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2540). *รายงานประจำปี 2539 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*.

กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

_____. (2542). *รายงานประจำปี 2542 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

_____. (2544). *รายงานประจำปี 2544 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

_____. (2545). *รายงานประจำปี 2545 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

_____. (2549). *แผนการตลาดการท่องเที่ยวปี 2550*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

กิตติ วิชัยดิษฐ์. (2540). *ศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหมู่เกาะลันตา อำเภอลันตา จังหวัดกระบี่*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาไทยคดีศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

กิตติพงษ์ ล้ออุทัย. (2546). *การอนุรักษ์และพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนกรณีศึกษา: ชุมชนตลาดล่างในเขตเมืองเก่าลพบุรี*. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสถาปัตยกรรม, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โกสิทธิ์ นิลรัตน์. (2547). *ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของราษฎรในโครงการกำแพงไม้ไผ่ เพื่อป้องกันการกร่อนของดินชายฝั่งทะเลในพื้นที่ป่าชายเลนบ้านสี่ลิ่ง ตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จรรยาพันธุ์ เชี่ยววิทย์. (2544). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษาพื้นที่ป่าเขาหลวงและชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาการจัดการสิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

จำรูญ ก้องศิริวงศ์. (2548). *ทัศนคติของเยาวชนตอนนโยบายของรัฐบาลในการแก้ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้: ศึกษากรณีเยาวชนที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยเทคนิคยะลา*. กรุงเทพฯ: คณะพัฒนาสังคม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ฉลองศรี พิมลสมพงษ์. (2548). *การวางแผนและการพัฒนาตลาดท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นัทรารักษ์ วิวัฒน์วานิช. (2547). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์*

*ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประชาชนในหมู่บ้านพลาและหมู่บ้านพูน อำเภอ
บ้านฉาง จังหวัดระยอง*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชนิดา จันทราทิพย์. (2544). *การมีส่วนร่วมของสมาชิกในองค์การบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์*

ป่าชายเลน ภูมิศึกษา จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขา
สิ่งแวดล้อม, คณะสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.

ชูดา จิตพิทักษ์. (2525). *พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สารมวลชน.

ชูสิทธิ์ ชูชาติ. (2542). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ใน โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ
เนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมายุครบ 6 รอบ* (หน้า 3).
เชียงใหม่: สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.

เทพชัย อริยะพันธุ์. (2543). *ทัศนคติของประชาชนต่อการป้องกันน้ำเสีย: ศึกษากรณีเขตตำบล
ดลิ่งชัน เขตตำบลท่าเสา และเขตตำบลสะเตง จังหวัดยะลา*. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาการวิเคราะห์และวางแผนทางสังคม, คณะพัฒนาสังคม, สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

เทศบาลเมืองแสนสุข. (25 ตุลาคม 2550). *แผนพัฒนาสามปี 2551-2553*. วันที่ค้นข้อมูล

18 กรกฎาคม 2551, เข้าถึงได้จาก http://www.saensukcity.com/index.php?option=com_mamboboard&Itemid=218&func=view&id=217&catid=11

ธรรมบุญ ประจวบเหมาะ. (2529). *อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับความมั่นคงของชาติ*. กรุงเทพฯ:

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.

นงนุช วรรณิ. (2546). *การศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว*

ชายฝั่งทะเลบางแสน. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการ
บริหารทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

นิคม จารุมณี. (2536). *การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: โอ. เอส.

พรินดีง์ เฮาส์.

บุญทัน โปกิลา. (2549). *การมีส่วนร่วมของราษฎรในการอนุรักษ์ป่าชายเลนในเขตป่าสงวนแห่งชาติ*

ป่าประแส-พังราด อำเภอแกลง จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาสังคมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). *การขนส่งผู้โดยสารเพื่อการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์ดีไซน์.
- ปรีศนีย์ นัยนานนท์. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเดินทางท่องเที่ยว และพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในอุทยานแห่งชาติเอราวัณ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปริญญ์ ลักขิตานนท์. (2544). *จิตวิทยาและพฤติกรรมผู้บริโภค* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟ.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). *อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: ไฟว์ แอนด์ โฟร์ พรินต์ติ้ง.
- ปาริชาติ ห่วงศรี. (2545). *การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาโยนยาศาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปิยะ อุทาโย. (2543). *การสร้างมาตรวัดความพึงพอใจของประชาชน*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ผ่องผิว อุไรกุล. (2546). *ทัศนคติของประชาชน ที่มีต่อการพัฒนาเมืองน่าอยู่เทศบาลนครยะลา*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- พงศกร ชุมเปีย. (2550). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลนตำบลบางนายสี อำเภอดงตาล จังหวัดพังงา*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2535). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: ธรรมสารการพิมพ์.
- พยอม ธรรมบุตร. (2546). *เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาหลักการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์*. กรุงเทพฯ: สถาบันการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2549). *เอกสารประกอบการเรียนการสอนเรื่อง การวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สถาบันการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2549 ก). *เอกสารประกอบการสอน สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม*. กรุงเทพฯ: สถาบันการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- มนัส สุวรรณ. (2538). *นิเวศวิทยากับการพัฒนาเศรษฐกิจ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ดุษฎี ชุมสาย, ม.ล. (2527). *ปฐมบทแห่งวิชาการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- มหาวิทยาลัยมหิดล. (2536). *คุณค่าและความสำคัญควรแก่การอนุรักษ์ของชายหาดบางแสน*.
กรุงเทพฯ: คณะทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2538). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มานพ พงศทัต. (2545). *กรุงเทพ 2545 การขนส่งทางน้ำ: การศึกษาการใช้ที่ดินและระบบสัญจรของกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: โครงการวิจัยสถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มูลนิธิสิ่งแวดล้อมไทย. (2549). *ธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อม ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมของประชาชน*.
กรุงเทพฯ: มูลนิธิสิ่งแวดล้อมไทย.
- บรรยง ศรีเจริญ. (2543). *ความคิดเห็นของชาวเขาต่อการจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในเขตลุ่มน้ำแม่แฝดตามโครงการพัฒนาที่สูงสามหมื่น*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาส่งเสริมการเกษตร, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ยุทธศิลป์ สุวรรณวงศ์. (2547). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของราษฎรต่อโครงการฟื้นฟูนิเวศป่าชายเลนทอดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในวโรกาสทรงพระชนมายุ 72 พรรษา ตำบลคลองขนาน อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัชพร จันทร์สว่าง. (2546). *การสืบค้นข้อมูลการท่องเที่ยวผ่านทางเว็บไซต์*. *วารสารการจัดการสมัยใหม่*, 1(1), 127 – 133.
- ฤทธิรงค์ แก่นจันทร์. (2543). *ความคิดเห็นของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนในจังหวัดสมุทรสาคร*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขานวนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรรณ วังวานิช. (2546). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิชัย เทียนน้อย. (2540). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: โอ.เอ. พรินต์ติ้งเฮาส์.
- วินิจ วีรยางกูร. (2532). *การจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิมล จิโรจพันธุ์, ประชิต สกุนพัฒนา และอุดม เขยกิจวงศ์. (2548). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ*. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2542). *เจตคติ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา.

ศิริ ฮามสุโพธิ์. (2543). *สังคมวิทยาการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ศุภร เสรีรัตน์. (2544). *พฤติกรรมผู้บริโภค* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: เออาร์ บีซิเนส เพรส.

ศุภรัตน์ รัตนมูขัย. (2541). *รายงานการวิจัย เรื่อง ความสามารถในการพัฒนาประชาธิปไตยระดับหมู่บ้านในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ: ศึกษาเฉพาะกรณีบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้าน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

สบสุข ลีละบุตร. (2543). *การมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กรณีศึกษา : เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต* สาขาเทคโนโลยีการบริหารสิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

สมบัติ ชำรงชัยวงศ์. (2545). *แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: สถาบันที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในระบบราชการ.

สมพงษ์ ทองเกื้อ. (2548). *ปัจจัยที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนของราษฎร ตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต*. สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมศักดิ์ สามัคคีธรรม. (2546). *การวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มาจลองคุณ-ซีเอสบี.

สมหมาย กิตยากุล. (2542). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์พื้นที่ลุ่มน้ำแม่สรวย จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.

สังคม คุณคณากรสกุล. (2544). *โครงการวิจัยเรื่อง ระบบและกลไกเพื่อการบริหารจัดการกองทุนเพื่อการพัฒนา : กรณีศึกษากองทุนสิ่งแวดล้อม: รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยสังคม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สาธิต ตันติกฤตติยา. (2546). *ปัจจัยทางเศรษฐกิจ และสังคม ที่มีผลต่อความคิดเห็นของราษฎรต่อการปลูกฟื้นฟูป่าชายเลนในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเลนดอนสัก อำเภอดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.

ลำราญ รักชาติ. (2548). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลนปากน้ำเวฬุ จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.

สุชา จันทน์เอม. (2545). *จิตวิทยาเด็กเกร. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.*

สุปัญญา ไชยชาญ. (2543). *การบริหารการตลาด (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: พี. เอ. ลิฟวิง.*

สุรศักดิ์ วรรณบุญญา. (2547). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ในเขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*

เสถียร เหลืองอร่าม. (2528). *การวางแผนนโยบายและกระบวนการวางแผน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.*

เสรี วงษ์มณฑา. (2542). *การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: ไดมอนด์ อินท์ บิสสิเนสเว็ลด์.*

หน่วยนักศึกษานิเทศ. (2533). *การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: กรมการฝึกหัดครู.*

อนุชา เล็กสกุลดี. (2541). *รายงานฉบับสุดท้ายการศึกษาเพื่อกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล (Marine Ecotourism) เสนอต่อ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จัดทำโดย สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ: กองบริการที่ปรึกษา ศูนย์บริการวิชาการ.*

อภิรักษ์ จันตะนี. (2545). *เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ. กรุงเทพฯ: พิทักษ์อักษร.*

อภิรมย์ พรหมจรรยา และคณะ. (2544). *รายงานการวิจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนเกาะยาวน้อย จังหวัดพังงา. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.*

อรุณ สีสากรณ์. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของชุมชนเขตเทศบาลนครยะลา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.*

อติรัตน์ จันท์แสงทอง. (2548). *ปัจจัยกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษา เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง. ภาคนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาการจัดการทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.*

Best, J. W. (1981). *Reserch in Education.* New Jersey: Prentice - Hall.

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง ทศนคติของประชาชนต่อนโยบายการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสำหรับการศึกษาวิจัยเพื่อทำการค้นคว้าแบบอิสระของหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ข้อมูลต่าง ๆ ในกรณีเป็นการศึกษาในเชิงวิชาการ จะไม่มีผลกระทบต่อทางลบแก่ท่านผู้ให้ข้อมูลแต่ประการใด จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านได้ให้คำตอบในการตอบแบบสอบถามโดยตรงไปตรงมาตามข้อเท็จจริง ทั้งนี้ หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ที่ท่านเห็นตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุปี

3. ระดับการศึกษา

- ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย ประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือเทียบเท่า
 อนุปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า
 ปริญญาตรี
 สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

- ประมง ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 พนักงานบริษัทเอกชน ธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย
 รับจ้างทั่วไป ไม่ได้ประกอบอาชีพ
 อื่น ๆ

5. รายได้ต่อเดือน.....บาท
 6. ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนปี

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

คำชี้แจง ขอให้ท่านพิจารณาข้อความต่อไปนี้ แล้วตอบว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคำตอบของท่าน

ที่	ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	ใช่	ไม่ใช่
1	การท่องเที่ยว คือ กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด จากกิจการงานประจำ		
2	การเดินทางไปประกอบอาชีพยังถิ่นอื่น ถือเป็น การท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง		
3	การท่องเที่ยวช่วยสร้างความเจริญให้กับท้องถิ่น		
4	นักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวในท้องถิ่น มักจะมุ่งเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินอย่างเดียว จึงไม่ต้องคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ		
5	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น เป็นการท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรธรรมชาติเป็นองค์ประกอบหลักในการท่องเที่ยว		
6	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ไม่มุ่งเน้นการขายความบันเทิงที่เป็นธุรกิจ เช่น เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือบริการประเภทเสียงเพลง-แสงไฟ		
7	การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ถือเป็น การท่องเที่ยวในท้องถิ่น		
8	จุดมุ่งหมายของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ มุ่งสร้างจิตสำนึกและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ		
9	การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น		
10	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมีการถูกทำลาย และเปลี่ยนแปลงมากที่สุด		

ที่	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	ใช่	ไม่ใช่
11	ความร่วมมือของคนในท้องถิ่น ไม่มีความจำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น		
12	การท่องเที่ยวในท้องถิ่น คือ การท่องเที่ยวที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็ก ๆ และไม่ต้องลงทุนมากนัก		
13	การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องมีการควบคุม ดูแลรักษา และจัดการทรัพยากรให้คงสภาพเดิมไว้มากที่สุด		
14	การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่นต้องคำนึงถึงความพร้อมของทรัพยากรธรรมชาติที่มีและมีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่		
15	การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องมีการพัฒนาด้านการให้การศึกษา สร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศร่วมกัน		
16	การจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และองค์กรท้องถิ่นในการบริหารจัดการ		

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับ“ทัศนคติของประชาชนต่อนโยบายการท่องเที่ยวของเทศบาลเมือง
แสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี”

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

รายการ	ระดับทัศนคติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะตกอยู่กับคนภายนอก ประชาชนในพื้นที่จะได้รับประโยชน์น้อย					
2. การจัดการท่องเที่ยวหาดบางแสน เป็นหน้าที่ของเทศบาลเท่านั้น					
3. ประชาชนในท้องถิ่นเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติที่นำมาจัดการเป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงมีสิทธิและหน้าที่ในการดูแล					

รายการ	ระดับทัศนคติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ประชาชนในท้องถิ่น ไม่ควรคัดค้าน โต้แย้งการบริหารจัดการท่องเที่ยว ควรมอบให้ เทศบาลเป็นผู้ดำเนินการฝ่ายเดียว					
5. เทศบาลควรรับฟังความคิดเห็นของประชาชน เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านการพัฒนาท้องถิ่น					
6. ประชาชนมีหน้าที่ปฏิบัติตามนโยบายด้านการท่องเที่ยวของเทศบาลเท่านั้น ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวในเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น					
7. ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น เป็นสมบัติของส่วนรวม เราจึงไม่จำเป็นต้องไปดูแลหรือรักษา					
8. หาก เทศบาลทุจริตหรือกระทำการอันใดที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ท่านจะนิ่งเฉยไม่แจ้งให้ผู้รับผิดชอบได้รู้					
9. เทศบาลคือผู้ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว แต่เพียงผู้เดียว					
10. ในการจัดการด้านการท่องเที่ยวบริเวณหาดบางแสนท่านจะให้ความร่วมมือกับ เทศบาลในทุกกิจกรรม					
11. ประชาชนทุกคนในพื้นที่ล้วนได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวทั้งสิ้น					
12. เทศบาลควรรับฟังข้อเสนอแนะของประชาชน เพื่อนำไปใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					

รายการ	ระดับทัศนคติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13. ท่านคิดว่าสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณหาดบางแสน เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ไม่มีความเป็นระเบียบ และไม่สวยงาม					
14. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
15. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรนำผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน ศึกษาดูงานการท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหาดบางแสน					
16. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชน เรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
17. ท่านว่าเทศบาลควรเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ					
18. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรรณรงค์เลิกปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล					
19. ท่านเห็นว่าเทศบาลควรที่จะมีการรณรงค์ในการอนุรักษ์ความสะอาดให้มีความเข้มข้นขึ้น					
20. ประชาชนได้มีการเข้าประชุมร่วมกับภาครัฐ เช่น เทศบาล และจังหวัด					
21. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานประเพณีก่อพระทรายวันไหลบางแสน					
22. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานบางแสนย้อนยุค					

รายการ	ระดับทัศนคติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
23. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานบางแสนไทยแลนด์สปีดเฟสติวัล					
24. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานมนต์เสน่ห์แหลมแท่น					
25. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกบอลชายหาดหญิง(นานาชาติ)					
26. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการนวงแสนวอคกิ้งสตรีท					
27. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานประเพณีทอดกฐิน					
28. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการจัดงานบางแสนไบค์วิค					
29. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดโครงการจัดงานเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่					
30. ท่านคิดว่าประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมโครงการจัดงานประเพณีก่อพระทรายวันไหลบางแสน					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะที่ท่านต้องการให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว
ของเทศบาลเมืองแสนสุข ดำเนินการเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว
คือ สิ่งใดบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายจิรเดช จิราจินต์
วัน เดือน ปี เกิด	25 มีนาคม 2529
สถานที่เกิด	จังหวัดสงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	299/1 หมู่บ้านวิสดำปาร์ก หมู่ 4 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงตลาดบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2552-2555	พนักงานด้านการตลาด บริษัท จอย วิชั่น จำกัด จังหวัด กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2548 - 2552	นิเทศศาสตรบัณฑิต (วารสารศาสตร์) มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
พ.ศ. 2555	รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ) มหาวิทยาลัยบูรพา